

Zsó-fia

(Elbeszélések)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

TARTALOM

A Weingartner lányok

Claudia

Szilárd

Hilda

Adél

Zsófia

A Weingartner lányok

Onnan kell indítanom a történetemet, hogy 1984. július 11-én egy bécsi klinikán megszületett Helga és Lili. Egyiptető ikrek, az apukájuk nem nagyon akarta létrejönni. Frau Weingartner pedig alkalmazkodva a férjéhez, lányaik születésnapján döntötte el naptárból a nevüket. Mivel mindkét név az adott napon van, így lettek ők Helga és Lili. A család pár évet még együtt vegetált, majd Herr Weingartner kiszédelgett az Egyesült Államokba, de előbb törvényesen elvált a családjától. A mi családjunkban neki köszönhető a rendszerváltás. Ugyanis Richárd névre hallgató testvéröcsém feleségül vette az ikrek anyját. Apánk abban az időben jól menő nagyvállalkozó volt Ausztriában. Ő még Franz Smitmaier névre hallgatott. Kisebbik fia házasságkötése után két évvel távozott a papa az élők sorából. Mi pedig intézményesen úgy döntöttünk, áthelyezzük a vállalkozásainkat Budapestre. Illetve itt csupán én maradtam vállalkozó, mert Richárd öcsém beleszimatolt a levegőbe, és rájött, bűdös neki a munka. Ez annyira igaz, hogy 2004-ig a családját én tartottam el. Azt vallotta, a szülői hagyatékból ennyit megérdemel, és pont. Néha, abszolút józan állapotában úgy tréfálkozott, mivel én aggregény vagyok, ráérek pénzt keresni. A lányok ekkor már egyetemre jártak. Lili tanár akart lenni, így azután matematika-fizika szakot választott. Helga pedig a műegyetemet koptatta, mert fejébe vette, mérnök lesz. Mindkét lány reál érdeklődésű volt, ezen kívül gyönyörűek. Helga életvidám, Lili pedig a megtestesült komolyság. Mindketten szorgalmasan tanultak, és valószínűsíthető csoda folytán az én zárkózottságomat örökölték, miközben nincs köztünk vérségi kapcsolat. 2004-ben öcsém és neje úgy döntöttek, a sógoroknál fognak szilveszterezni, pontosítva: Ausztriában. Elvégre Franci biztosítja hozzá az apanázst. A lányok tanultak a vizsgáikra, a szülők pedig örökre távoztak az életükből. Ricsi valahol az Alpokban kiegyenesített egy kanyart és szörnyet haltak. A lányok óhaja szerint Pesten lettek hamvasztva, bár az az igazság, semmi kedvem nem volt hozzá. Sajnáltam a befektetett pénzemet, ami kellett a hazaszállításukhoz. Pici korunktól fogva különböztünk egymástól. Ami a testvérszeretetet illeti, én a lányoknál ismertem meg. Árvák maradtak a szentjeim 20 éves korukban. Őket mindig is szerettem. Úgy döntöttünk, kiadják a lakást, ők pedig hozzám költöznek a palotámba. Nem palota, de tény, a pénzszerzésen túl egyedüli szenvedélyem a reprezentálás. Nekem a legszebb ház kell, a legjobb autó. Ellenségeim szerint azért nem nősültem meg, mert nem találtam rá a dekoratív feleségre. Azt hiszem, ha az ikrek csúnyák és buták lettek volna, akkor is magamhoz veszem őket. Hétéves koruktól ragaszkodtunk egymáshoz. Azon túl, hogy gyakorlatilag saját lakosztályuk lett nálam, 2005-ben mindkettőjüknek autót tettem a feneke alá. Reprezentálhattam velük. Vittem őket magammal, ahova csak lehetett. Azért nem fürödtek tejben-vajban, mert nem akarták. Bár igaz, soha nem követelöztek, de mindenük megvolt. Két éve lakhattunk együtt, mikor változás állott be az életünkben. Nincs mit szépíteni, Helgával az ágyban is egymásra találtunk. Azt nem mondom, hogy az első nő volt az életemben, de ott van a három között. Továbbra is külön voltak tőlem, csak néha Helga az éjszakáját nálam töltötte, olyankor Lili egyedül volt, amit nehezen viselt. Annyira megértették egymást, hogy maximum órákra tudtak létezni a másik nélkül. Elvégezték az egyetememet, és Helgát alkalmaztam a saját vállalkozásomban, Lili pedig középiskolai tanár lett. Helga nem vetette fel, hogy férjhez szeretne jönni hozzám, én meg nem forszíroztam. Ritkán fordult elő a munkánkon kívül, hogy csak Helgával jelenjek meg valahol. Büszke voltam rájuk, és simogatta a lelkemet, hogy másoknak is tetszettek. Fiúkkal azonban nem foglalkoztak. Ez Helga esetében érthető volt, miután összejöttek. Lili pedig a megközelíthetetlen, az udvarias mosolyával. Szerencsés csillagzat alatt születtem, hiszen soha nem kellett nélkülözöm anyagi értelemben, ám a sors kegyetlen fizetséget kért tőlem cserébe. 1964-ben láttam meg a napvilágot. Anyukám két éves koromban halt meg autóbalesetben. Édesapám 92-ben, amikor csupán 28 éves voltam. Hihetetlen, de a fatert is a száguldás vitte a sírba. 2004-ben az öcsém

és a felesége szintén autóbalesetben haltak meg, és még nincs vége. 2008 július elején, Helga elment megfuttatni az új nullkilométeres Opeljét. Óvtuk mindketten, hiszen családi hagyomány az eszeveszett száguldás. Ráadásul lelkére kötöttem, egy új autót bejáratási idő alatt kímélni kell. 200 kilométerrel száguldott az autópályán, és megcsúszott egy olajfolton. Sajnos azt kell mondanom, hogy nem halt meg. Még négy napot kapott a szenvedésből. Amikor bementem hozzá először a kórházba, ésnél volt, vagy ideiglenesen észhez tért. Az a csodálatos szép nő összetörve. Bőgtem, mint egy kiskölyök. Talán megértette az eskümet, hogy bár nem vettem feleségül, de soha nem leszek hűtlen az emlékéhez. Mit ad isten, a születés- és névnapjukon halt meg. Pontosan 24 évet élt a drágám. Lili a halál beálltaig tartotta magát. Aznap kiborult, és idegosztályra került. Helga hamvasztva lett. Mivel Lili nem tudta volna elkísérni utolsó útjára, úgy döntöttem, az urnája itt lesz elhelyezve a lakrészükben. Dolgoznom kellett, ami a részemről elméleti munka, tehát szervezem a munkákat, de ez ilyen idegállapotban sokkal nehezebb, mint ha vasat cipelnék. Természetesen naponta látogattam meg Lilit. Augusztus végén az én felelősségemre hazahozhattam őt, de a kezelőorvosa közölte, nagyon vigyázzak rá, még az udvarra se engedjem ki egyedül, mert labilis az állapota. Tudom, nevetséges, de ha kénytelen voltam elmenni itthonról, rázártam a teraszajtót. Persze az ablakokon akkor is ki tudott volna mászni, de hát Lili egy komoly nő. Ő csak a testvérét akarta követni, de nem gyerekes módszerekkel. Beleegyezett abba, hogy Helga minden holmiját likvidáljuk a házból, mert el kell engedni a kezét. Kicseréltem a lakrészük összes bútorát. Lili annak persze örült, hogy az urna ott van a szobájában. Úgy láttam, társaságra van szüksége. Mivel barátai nincsenek, beleegyeztem, hogy novembertől visszamenjen tanítani a gimnáziumba. Jó döntés volt. Úgy tűnt, kigyógyult a letargiából. Mindig azt mondja, neki az egyik fele meghalt, ez sajnos igaz is. Ők még napokra sem voltak képesek egymás nélkül létezni. Esténként órákig tudtak sutorogni kettesben. Mindent elmeséltek egymásnak, mi történt azalatt, amíg a nap adott részét külön töltötték. 24 évesen is egyformán öltöztek. Az ékszereket úgy kellett vásárolnom, hogy mindkettőjüknek. Márpedig bőven kaptak.

*

2010. július 9. péntek. Lilinek be kellett menni a munkahelyére, egész napos elfoglaltsága volt. Bár együtt reggeliztünk, ahogy általában szokott lenni, de akkor még nem éreztem rosszul magamat. Megbeszéltük, hétvégére kiruccanunk, úgy, hogy a hétfő is benne lesz. Szerette volna a név- és születésnapját Ausztriában tölteni. 2004 óta, hogy magamhoz vettem a lányokat, mindenhova viszem őket magammal. Illetve sajnos két éve ez kizárólag Lilire igaz. Minden szabadidőnket együtt töltjük. A környezet csodálkozik, mert nem tudják, milyen kapcsolat van köztünk. Szállodákban közös szobában vagyunk. Nem azért, mert sajnálnám a pénzt külön szobára. Miután Helgával szorosabb kapcsolatunk alakult ki, ezen akkor sem változtattunk. Hárman egy szobában, bár igaz, soha nem bújunk össze Lili jelenlétében. Amióta nincs a drágám, a szokásainkon azután sem változtattunk. A lányok ragaszkodtak hozzám, engem meg éltetett a büszkeség. Nem minden férfinak adatik meg, hogy két szép nővel reprezentáljon. Az mindenesetre egyértelmű volt, nem a lányaim, hiszen viselték a nevüket, amit az apjuktól kaptak. Butaság lett volna húszéves korukban a nevemre venni őket. Miután Helga meghalt, pár hónap kihagyás után folytatódott az üzleti tárgyalások, a víkendezések és egyáltalán minden, ahogy az addigi életünkben megszoktuk. Közös szobát vettünk ki, de nem aludtunk együtt. Ezt annyira betartottuk, hogy levetkőzve nem láttuk soha egymást. Az adott napon Lili elment dolgozni, én pedig ágynak dőltem. Felment a lázam. Keresgettem gyógyszert a szobámban, de nem találtam. Nem szoktam a lányok szobáiban kutakodni, de most úgy ítéltam, hátha szerencsém lesz. Lili toalett asztalának fiókjában egy vagonnal találtam. Kivétel nélkül altatók és nyugtatók. Mellettük a számlák, amiből kiderült, a héten vásárolta őket, összesen öt gyógyszertárban. Az világos volt számomra, azért tette, mert egy helyen nem szolgálták volna ki ekkora mennyiséggel. Leültem az ágyára megsem-

misülten. Lili valamire készül. Mindig komolyabb volt, mint a testvére. Az elmúlt hetekben szükségű lett. Gyakorlatilag, az intim dolgain kívül, mindent elmesélt az életéből naponta, ahogy azt ők ketten szokták, amíg Helga élt. Mostanában ezek a megbeszélések rövidültek. Átkutattam mindkét szobáját. Még a fehérneműit is megbolygattam. Ám a gyógyszereken kívül semmi más jelet nem találtam. Megfeledeztem a betegségemről. Lilit nem veszíthetem el. Elég volt a sok tragédiából. Gondoltam, reménytelenül szerelmes, mert elhagyták. Ugyanakkor ez a felvetés logikátlanak tűnt, hiszen kimaradozásai nem voltak. Azt nem mondom, hogy a megígért időpontban mindig itthon volt, de hát ez rám is igaz. Éjjel azonban soha nem maradt ki, ahogy én sem. Lili minimálisan empatikus az idegenek iránt. Arról nem lehet szó, hogy a tanítványait akarja ellátni altatókkal. Eddig úgy tapasztaltam, kitűnő az alvókája, hiszen hat éve én ébresztem, most már csak őt, de amíg Helga élt, mindkettőjüket. Nem fér kétség hozzá, megunta az életét, de vajon miért? Húga az égből láthatta, tavaly új kocsit kapott tőlem. Ez az első luxusautója, egy Audi. Azt nem mondhatom, hogy életének első húsz évében sok szeretetet kapott volna, de akkor is megvolt mindene, mert odafigyeltem, ha pénzt adok az öcsémnek, annak eredményét legalább a lányokon tapasztaljam. Nem nélkülöztek, az biztos. Amióta nálam laknak, azóta Kánaán van. Anyagias vagyok, még magammal szemben is bizonyos mértékig, de a lányok soha nem ejthettek ki olyat a szájukon, amit ne teljesítettem volna. Én velük, illetve most már csak Lilivel, reprezentálok. Sokan úgy mondják, hogy a feleségem, és nem cáfolom, hiszen bigámiával már nem vádolhat senki. Estig úgy járkáltam a házban, mint egy holdkóros. Több tárgyat kiejtettem a kezemből. Akartam őt vacsorával várni, de az étel leégett, a porcelántál pedig a kövezeten landolt. Fel akartam hívni, de itthon maradt a telefonja. „Minden mindegy” alapon azt is megnéztem. Semmi gyanús nem volt benne. Pár férfinév igen, de a SMS-ekből kiderült, hogy kollégák, és iskolai dolgokról esett szó. Lili a telefonja szerint is makulátlan. Annyiban maradtam magammal, nem képes feldolgozni, hogy egyedül maradt. Ebben pedig nem vagyok elég okos, hiszen nem ismerem az ikrek lelki világát. Nem mintha a nőkét nagyon ismerném. Alig volt kapcsolatom Helga előtt, azok sem voltak tartósak. Sikerült a házból csatateret csinálnom. Három helyen törtem, de sehol nem takarítottam. Ha telefonon hívtak, leráztam az ügyfeleimet. Lili a matektanár, de könnyen kiszámíthattam magamban, azon a napon nem volt tíz perc, amikor nem ő volt a gondolataimban. Végre nyílt az elektromos kapu, beállt az Audi az udvarra. Ablakon keresztül figyeltem. Úgy tűnt, mintha nem nézne a lába elé. Lassan jött be az udvarról, mint akit senki nem vár, minek sietnie.

*

Belépett a házba, én pedig elfelejtettem elmenni a konyhaablaktól. Odajött hozzám, megpusziltuk egymást.

- Mit keres a konyhakövön ez a szép Zsolnai levesestál?

- Megunta az életét, és elhalálozott.

- A tárgyak örökéletűek, hiszen magukkal képtelenek végezni, szemben az emberrel, akiben születésekor benne van az elmúlás. Mindjárt jövök, csak átvedlek itthoniasra.

Legszívesebben követtem volna minden lépését, de hát nem illik leleskelni, amikor egy nő vetkőzik. Álltam megkövülten a konyha közepén. Fülemmel próbáltam betájolni magamat. Hallottam, amikor a szobájából átment a fürdőszobájába, aztán vissza és ezt többször megismételte. Természetesen hozzászokott az agglegény az elmúlt hat évben, hogy a hölgyek más frekvencián rezegnek. Nekem a készülődés öt percig tart, nekik pedig tudom is én, mert képtelenség hozzászokni. Cirka fél óra múlva megjelent pongyolában, papucsban és leeresztett hajjal. Imádom a parfümjét, de fogalmam nincs, miért kell este használni.

- Bajod van, hogy amióta hazajöttem, állsz mozdulatlanul? Ráadásul valamit leégettél, mert tele van a ház a szagával.

- Meg akartalak lepni egy finomsággal vacsora gyanánt, de mint látod és érzed, ez lett belőle. Lili, szeretnék veled komolyan beszélni.

- Éreztem, velem van bajod.

- Menjünk be a szobádba!

- Akkor előbb rendet csinálok, mert siettem és szanaszéljével hagytam a holmijaimat.

- Nem zavarnak a holmijaid. Nem fogom sasolni, hova ejtetted a bugyidat. Ma már láttam vagy százat.

- Eddig azt hittem, rosszkedvű vagy, aztán kiderül, hogy Feri kirúgott a hámból? Mesélj, hol tartottál bugyivizitet?

- Lilikém, nem vagy a főiskolán. Most én kérdezek. Egyébként pedig a te holmijaid között kutattam.

- Jogodban áll, még akkor is, ha nem vagyok boldog miatta. Gyere, menjünk be a szobámba, ha ez az óhajod!

Mögötte haladtam, nehogy megszökjön.

- Ezt meg észre sem vettem az előbb. Kerestem benn a suliban a telefonomat, aztán eszembe jutott, hogy itthon hagytam, de abban biztos vagyok, hogy nem az ágyon.

- Megtaláltam, és belenéztem.

- Ahhoz is jogod van.

Kirántottam a fiókot az asztalból.

- Ezek mik?

- Nyugtatók és altatók. Végre tudom a furcsa viselkedésed okát.

- Kérem a magyarázatodat!

- Meggondolatlan voltam, hogy a fiókba tettem. Feri, a te kezeden hatalom van, mert akinek pénze van, az mindent megtehet. Jelen esetben akár az életemet is elveheted, mert rendelkezél velem. Ám az életemmel magam is rendelkezem, és úgy döntöttem, elegendem van belőle. Azt ígérted, holnap átmegyünk Bécsbe. Én pedig úgy döntöttem, a születésem napján ott szeretnék meghalni, ahol születtem. Ugye milyen romantikus vagyok? Tessék, vidd a fiók tartalmát magaddal, és higgyed, hogy meg tudod akadályozni a döntésemet!

- Ma reggel került szóba Bécs.

- Utoljára igen, de júniusban kértelek meg rá, hogy születésnapomon menjünk át. Könyveljed el, egy elkényeztetett nő, akinek nincs jobb szórakozása!

- Én kényeztettelek el. Mindent megkaptál tőlem, és tessék, itt az eredmény. Árudd el, mi hiányzik az életedből, hogy képes lennél eldobni magadtól!

- A testvérem elfogadható indok? Helgát szeretném követni a születésnapunkon. Azt mondta, ha nem vagyok boldog, vár engem.

- Miért nem vagy boldog, és mikor mondta?

- Naponta mondja. Feri, te boldog vagy nélküle?

- Hogy mondjam ki, amit érzek, ha tudom, ártanék neked vele? Labilisak az idegeid.

- Egyszóval boldog vagy. Feri, mindenem megvan anyagi értelemben, de elegendem van belőle, nem karácsonyfának születtem. Ameddig két karácsonyfád volt, addig megalkudtam vele, mert nem voltam egyedül.

- Lili, te hozzám tartozol.

- Tudom. Éppen úgy, mint a Mercedese.

- Ha eldobod magadtól az életedet, követni foglak.

- Legalább ott fenn ismét boldogok leszünk hármasan.

- Kettesben miért nem vagyunk boldogok? Elengedtem Helga kezét.

- Annál rosszabb. Két éve keresem a magyarázatot, és belefáradtam.

- Amikor Helga élt, boldog voltál?

- Az ő boldogsága az enyém is volt. Bár az sem volt tökéletes. Életrevalóbb volt, mint én. Te nem tudhatod, hogy a két csitri, úgy 13 éves korukban beléd zúgtak. Ez pontosan az első menstruációnk időszakára esett. Azután sok év múlva ideköltöztünk hozzád. Velem beszélte meg, nem bírja tovább, befekszik az ágyadba. Mivel tudta, kockázattal jár, együtt vettük meg az óvszert. Aztán sikerült neki. Attól kezdve minden szeretkezésedet képből voltam. Arról nem tudott beszámolni, az adott éjszakán hány csók volt köztetek, de az orgazmusokat számolta, és megosztotta velem, ahogy a pozitívumokat is. Nem volt titkunk egymás előtt. Nekem mutogatta a kiszívott melleit és én örültem a boldogságának. Előtte évekig tanakodtunk, melyikünket fogod választani. Az nem lehet, hogy egy egészséges férfinak ne legyenek biológiai igényei. Helga lett a befutó. Nem voltam irigy a testvéremre, ma sem lennék, ha élne. Azt is megértettem magammal, hogy az erkölcsi felfogásodba két lány nem fér bele. Sajnos Helga meghalt, mi pedig sirattuk őt, illetve én betege is lettem. Aztán folytatódott minden, ahogy addig. Nem kell sorolnod, tudom mivel tartozom neked. Még azt is elintézted, mivel nem éreztem jól magamat a gimnáziumban, hogy státuszt kaptam a főiskolán. Nem tudnék olyat kiejteni a számon, amit ne kapnék meg tőled. Csak hát értsél meg, belefáradtam a dekoráció szerepbe, főleg azért, mert Helgának más szerep jutott. Kettőnk között annyi volt a különbség, hogy ő lazább volt, mint én. Ha így nézzük, akkor mi jobban megértjük egymást, mert te is komoly vagy.

- Befejezted?

- Csak szeretném befejezni, de még várnom kell. Helgával megbeszéltem a múlt héten, hogy vasárnap várni fog.

- Lili, beszélj meg vele, hogy oldjon fel az esküm alól!

- Tudod, ha fordítva történnek a dolgok, én megadnám onnan fentről a feloldozást, mert semmi más nem lenne fontos a számomra, csak a testvérem boldogsága. Könnyű nekem itt beszélnem, de tudom, egyformán gondolkodtunk vele az életben.

- Lili, szeretnék boldognak látni, akkor is, ha elveszítelek. Szerzek egy hozzád méltó partnert neked.

*

Eltorzult az arca. Felugrott a székről, ami felborult. A kezében lévő telefonját elhajította, ami a nyitott fürdőszoba ajtón keresztül repült be a mozaik lapra, és ripityára tört. Ő pedig kirohant a házból. Az ajtót tárva hagyta maga mögött. A kapunál sikerült utolérnem. Folytak a könnyei. Megfogtam az egyik karját, mert már félig kinn volt az utcán. Biztos voltam benne, a szabad kezével vagy pofonvág vagy hátralök, de Liliben még ebben az állapotában sem kellett csalódnom. Próbálta a karját kirántani a kezemből, de nem sikerült neki, mert minden erőmet

koncentráltam. Derékon kaptam, felemeltem a földről. A papucs leesett a lábáról, ahogy ölben vittem vissza a házba, egyenesen a szobámba. Ott, erőm fogytán, kénytelen voltam letenni az ágyra. Ekkor volt időm, hogy végignézzek rajta. Ömlöttek a könnyei, de szótlánul. Lili nem hisztizett, nem ordibált velem. Mikor elengedtem, nem próbált felkelni az ágyról. Végre úgy ölelhettem át, ahogy mindig is kedvem lett volna hozzá. Szájon csókoltam, de nem adta vissza.

- Bocsássál meg, esküszöm mindenre, nem gondoltam komolyan az utolsó kijelentésemet. Érezned kell, hiszen ismersz, megbecsülöm az értékeimet. Te pedig mindenképp felett vagy a számomra. Nem kell Helga feloldozása. A hozzá való hűségem túl nagy ár lenne a te életteddel. Lilikém, próbálj megnyugodni!

- Könyveld el, hogy megzavarodtam, ami igaz is, Helga halála után, de tudom, ő nem haragszik érte, ha cserében minket boldognak lát. Élőnek élő a társa, akkor is, ha ez közhely. Én pedig örök hálával tartozom neked, de kurva nem leszek, akkor sem, ha azt szeretnéd. Mi Helgával a szívünkben ketten jegyeztük el magunkat veled. Pontosan tudod, akkor is szerettelek, vagy ha úgy konkrétabb, akkor is szerelmes voltam beléd, amikor vele viháncoltál ezen az ágyon, de örültem, hogy ő legalább boldog lehet, és ez megnyugvást jelentett az én háborgó lelkemnek is. Halála óta várok arra, hogy egyszer mint nőt, öleljél magadhoz.

- Nyugodjál meg, szépen kérlek, könyörgöm neked! Addig öllelek, amíg nem látom az arcodon, hogy visszatértél hozzám. Azután mindent elkövetek, hogy boldoggá tegyelek.

- Már az vagyok. Nekem az is elég, ha magadhoz ölelsz, ha nem dísztagynak tekintesz.

- Tessék bebizonyítani, mert nem adtad vissza a csókot!

- Tudjad be annak, hogy nem tudok csókolózni. Itt egy 26 éves főiskolai tanár, aki gyakorlatban semmit nem tud a testi kapcsolatról.

- Angyalkám, esküdjél meg, hogy amíg én kimegyek mindent bezárni és a papucsodat összeszedni, nem fogsz megszökni!

- Nem esküszöm meg. Anélkül is bíznod kell bennem.

Szájon csókoltam, amit visszaadott, és kimentem mindent bezárni. Lili abban a pozitúrában feküdt, amikor visszaértem, ahogy hagytam. Elkezdtem levenni róla azt a pár ruhadarabot, ami takarta a testét. De hogy ne szégyellje magát, parallel magamat is vetkőztettem. Aztán amikor már semmi fölösleges nem volt rajtunk, szorosan öleltem magamhoz, és elkezdtem a testét simogatni. Eddig csak ruhán keresztül ismertem, vagy ha strandon voltunk, akkor fürdőruhában.

- Hiszel nekem, hogy nem adnálak oda senkinek?

- Hiszek, de miért mondtál ilyen csúnyát?

- Mert akkor már képben voltam, hogy mi a bajod, és azt hittem, úgy fogsz viselkedni, mint Helga.

- Mondtam a másik szobában, a mi természetünk hasonlít egymáshoz, nem a tiétek. Ő kezdeményező volt, én pedig nem vagyok az.

Elkezdtem ápolni a lelkét azzal, hogy módszeresen pusziltam végig a testét a nyakától a szerelem kelyhéig. Ott azonban a nyelvem elidőzött. Nem tovább, csupán addig, hogy a teste visszajelezzon. Felnéztem az arcára, amikor mozogtak a lábai. Mosolygott az édes.

- Nyugtassál meg, Lilikém, bár én kezdeményezek, de a meghódításodra nincs szükség!

- Köszönöm, ezt nem mertem elképzelni sem. Most kell rájönnöm, volt, amit a húgom elhallgatott. Arról tudtam, hogy szoktad puszilgatni a cicijeit, de a folytatásról soha nem mesélt.

- Számomra is új érzés. Ezután viszont naponta fog megtörténni, mert fincsi vagy.

- Nem tudok beszélni, nem tudom kifejezni, mit érzek most, mert sírnom kell.

Nyelvemmel éreztem, hogy fogadóképes, én pedig kellőképpen felizgultam. Az aktus előtt ő kezdeményezte a csókot. Magába fogadott, pedig fájhatott neki az első együttlétünk. Ám jól titkolta. Helyette aktivizálta magát. Rámfonódott, és átvette a karmester szerepét. Nem volt szándékomban abbahagyni, de nem is tehettem volna. Milyen érdekes, ösztönösen tudta, hogy kell csókolózni. Megállt az idő körülöttünk. Csak abból tudom, hogy sokáig szeretkezünk, mert mindkettőnkről folyt a verejték. Lili, a pedáns nő, miután mellé feküdtem, végignézett magán.

- Nem értem a dolgot. Velem miért csináltad, vele miért nem?

- Helgának nem kellett a lelkét ápolnom, ezért nem szántam rá magamat. De megismétlem, rendszer lesz belőle.

- Ezek szerint szerencsémre nem aktuális a vallomásom. Volt olyan elképzelésem, megfűzlek, hogy csinálj nekem egy kisbabát, aztán visszaköltözöm a lakásomba, és egyedül felnevelem.

- Lilikém, azt sajnos elhittem, hogy a szakadék szélén érzed magadat, de abban nem hiszek, hogy egy gyerekkel boldog lennél.

- Akkor most megfenyegetlek. Mond az a név neked valamit, hogy Hermina Hartmann?

- Feltételezem, anyukád nővéréről van szó, akivel soha nem találkoztam.

- Hermina néni öt évvel idősebb, mint anya volt, és még egészen pici lányok voltunk, amikor ő a férjével Tirolba költözött. Csak azt akartam neked mondani fenyegetés gyanánt, hogy mindketten ikreket szültek. Ráadásul neki is lányai születtek, csak gyerekként meghaltak, mert betegek voltak.

- Örölnék neki, ha Lilike ikreket szülne nekem, és cseppet sem bánnám, ha lányokat. Szeretnélek annak tudatában ismét magamévá tenni, hogy a jó érzéseken túl alkotunk, de előbb egy fontos dolgot meg kell beszélünk. Leszel ennek a vén krabónak a felesége? Ne sírjál, hanem válaszoljál! Jól van, hétfőig gondolkodhatsz rajta.

Felkelt és rámborult.

- Leszek a feleséged, csak engedjed, hogy örömben kisírfam magamat!

2014. január 27.

Claudia
(*C betűvel, mert úgy előkelőbb*)

„Még meg sem hozta a gólya, de volt már protekciója.
Hallgatták, hogyan bömböl, nagy fej lesz a gyerekből.
Kondenzált anyatej, diplomás dada kell!
Ez ám a karrier.”

Késői gyerek vagyok. Anyukám 39 éves volt, amikor a világra hozott. Dr. Steinwender Claudia (ügyvéd) és dr. Léderhersteller Alfonz (szülész-nőgyógyász) gyermekeként jöttem a világra, 1970. február 28-án. Szépnek, gazdagnak és állítólag okosnak születtem. „Clauci, a szuper kislány”. Mondták ők, az alkotóim. Nevem ezen becézett formájáról pedig az elmúlt 27 évben nem sikerült leszoktatnom őket. Szerencsére családon kívül sokan szólítanak Claudiácskának, ahogy anyukám Diácska. Álarisztokraták vagyunk. Őseim mindkét részről nagyon régen még zsellérek, később jöttek rá a könyv szeretetére. Következménye, hogy már az ükszüleim is értelmiségiek voltak. Rokonságomban jogászok, orvosok és tanárok vannak. Léderherstellerék különös státuszt élveztek a szocializmusban. Mások talán nem is hallottak róla, miközben nekünk két bejárónőnk is volt. Az egyik a háztartást vezette, a másik inkább társalkodónőnek mondható. Tőle tanultam franciául és angolul. A szüleim itthon a jelenlétben elsősorban németül beszéltek, hogy tanulja a gyerek a nyelvet. Mire iskolába kerültem, a magyaron kívül három nyelven beszéltem. Természetesen tudtam írni-olvasni. Így azután az első osztály felejthető a számomra. Családomban minden mindig a pénzről és az előkelőségről szólt (ma is.) Magánóvodába jártam, ahol természetes, hogy a többi gyerek szülei is jómódúak voltak. Sikerült összebarátkoznom egy kislánnyal. Abban az évben névnapomon (március 20) gyerekzsúrt rendeztek nekem a szüleim. Baráti körükből hasonló korú gyerekek voltak jelen, és az újdonsült barátnőm (először és utoljára.) Ugyanis kiderült, szegény kislánynak nem értelmiségi szülei vannak, hanem jól kereső autószerelő az apukája. Clauci pedig csak értelmiségi szülők gyerekeivel barátkozhatott volna. De hát kiváló adottságok ide vagy oda, életem azon szakaszában képtelen voltam eldönteni, melyik gyerek szülei ütik meg az elvárhatóság szintjét. Röstelltem, de akiket a szüleim javasoltak barátnak, nem jöttek be nálam.

„Sikerrel vettem a gátat, jelessel az iskolákat.
Nem tehettem róla, ilyennek hozott a gólya.”

Átlagos adottságokkal rendelkezem, de tény, a tanulásban szorgalmas voltam, így saját képességeimmel lehettem mindig a legjobbak között. Ma is hiszem, nehezen kimondható családnevem miatt hívtak Lédinek a gimiben. Nem voltam, és ma sem vagyok csúnya, amin csak emelt az öltözködésem. Az egyke lánynak varrónő készítette a ruháit, ahogy anyukámnak is. Ami pedig az ékszereket illeti, pontosan tudták a szüleim, hiszen minden tanév elején az igazgató közölte, az iskola semmilyen elveszett értékért nem vállal, nem is vállalhat felelősséget. Szerintem ez a közlés ügyvéd anyukám füléig nem jutott el. Az ő kislánya nem hordhatott értéktelen szovjet karórát. Megjelenésemben mutatnom kellett, nem vagyok proli. Az arany karkötő, a nyaklánc, a fülbevaló és a gyűrű az öltözködés része egy lánynál, éppen úgy, mint a fehérneműi. Ez utóbbi kijelentést sokszor hallottam, és mindig megdöbbsenem az ízléstelenségén. Lédi így lett a háta mögött Karácsonyfa. Bár az is lehet, hogy Fenyőnek emlegettek, de erre ma már nem emlékszem pontosan. Tény, hogy feldíszítve voltam mindig, ami nem vonzotta a környezetemet. Tetszettem a fiúknak, de közeledni nem mertek felém. A lányok pedig konkurenciát láttak bennem, és utáltak. Kezdttem fentről nézni mindenkit, hiszen benne volt a fölényesség a zsigereimben. Észrevétlenül nevelték belém. Én

vagyok a leg-leg-leg. Miattam kel fel a nap. Természetes, hogy a gimnázium üdvöskéje magányos volt. 16 évesen minisztériumi engedéllyel szereztem jogosítványt. Attól kezdve autóval jártam, de nem keleti kocsikkal, mert az snassz lett volna. Nem tagadhatom, ez volt a saját véleményem is. 17 éves koromra datálódik eddigi életem egyetlen emberi gesztusa. Harmadik tanév végén az évfázón a nagy meleg miatt elájult „Terike”, az osztály, de szerintem az iskola egyetlen szupertehetsége. Leültették az árnyékba, vittek neki vizet is. Szerencsére jobban lett, de én láttam rajta, hogy ez még nem az igazi, márpedig messze lakott az iskolától. Felajánlottam neki, hogy hazaviszem. Annyira meglepődött a gesztusomon, hogy elfelejtett tiltakozni. Később megtette, de akkor már ült mellettem a kocsiban. Hazaérve éppen apukám volt otthon. Elmeséltem a történetet. Mint orvos, büszke volt rám. Csak túllöttem a célon. Terikét agyon-dicsértem, amiben minimális túlzás sem volt. Végig osztálytársak voltunk a gimiben. Felkészültségét tekintve sokszorosan meghaladta a mi tudásunkat minden tárgyból. Hazafelé az autóban elbeszélgettünk. Nagyon megkedveltem őt. Eldöntöttem, barátkozni fogok vele. Jóllehet, látszott a ruházatán, nem azonos kasztba tartozunk. Használok a kifejezést, mintha Indiában élnénk. Apukámnak eleve nem tetszett a neve. Teri, Terka, Teca, netán Trézsi. A név viselője csak parasztszármazású lehet. Addig eszembe nem jutott, hogy nevek alapján próbáljam megítélni az embereket. Mindenesetre a szülői kupaktanács, tekintettel Terike tanulmányi előmenetelére, azt megengedte, hogy barátkozzunk, de a Léderhersteller-villában nem szeretnék látni. Főleg akkor nem, ha illusztris vendégek vannak. Márpedig voltak bőséggel. Minden hétvégén bridge-parti. Magam úgy ítéltm, életem első igazi barátnőjét nem teszem mérlegre. Nem hívom el hozzánk, és én sem látogatom meg őt az otthonában. Amúgy pedig sokat lógtunk együtt iskola után. Szerintem Budapest összes mozijában voltunk. Kétségtelen, Terikének a nagyszülei tsz-tagok voltak. A szülei pedig a Láng-gépgyárban dolgoztak kemény fizikai munkán. Mindketten részt vettünk középiskolai tanulmányi versenyen, ahol véletlenül én is kiváló helyezést értem el. Következménye: Léderhersteller Claudia besétálhatott felvételi nélkül a jogi karra. Terike pedig orvos akart lenni pici kora óta. Ez sikerült neki. A helyzet pikantériája, hogy a parasztszármazású barátnőm apuka klinikáján volt medika. Na persze, akkor már más megítélés alá esett a személye. Itt jegyzem meg, sem orvos, sem jogász nem akartam lenni. De az élet ezt a kártyát húzta számomra. Besétáltam az egyetemre, végig kiváló eredménnyel abszolváltam, mert tanulni mindig szerettem. Sokszor felvetődik bennem, lehettem volna rossz tanuló? Nem. Buta igen, de kiváló eredménnyel. Kikövezett úton járhattam. Tulajdonképpen még ma is járok. Csupán az önérzetemnek nem tesz jót. Nem tetszik a nevem sem: Dr. Léderhersteller Claudia. Kétségtelen, arisztokratikus hangzása van, de a valóság, hogy magyarra fordítva: „Börgyáros”, esetleg „Bőrmunkás”. Anyukám sem dicsekedhet nevének magyar fordításával, amennyiben a Steinwender magyarul „kömanipulátor”. Az pedig köztudott, hogy Claudia a claudius szóból származik, ami sántát jelent. Egyetem után bekerültem az anyám ügyvédi irodájába ügyvédgyakor-noknak. Három év az életemből, amit mélypontnak könyvelhetek el. Itt nem volt protekció. Igyekeztem helytállni, de a mérleg mégiscsak az, hogy több pert veszítettem, mint amennyit nyertem. Arról nem beszélve, mennyi ügyfelet veszített az anyukám általam. Az az ügyfél, aki Claudiácskához került, bizony a következő peres ügyét nem a Steinwender ügyvédi irodával intézte. Még akkor sem, ha Claudiácska megnyerte a pert. Az egoizmusom és az igazság-érzetem kart karba öltve járnak. Képtelen voltam magamban egy olyan ügyfél mellé állni, akinek az igazságában nem hittem. Persze tudom, mindenkinek van valamennyi igazsága, csak én globálisan döntök mindenben. Durva példával szemléltetve, számomra a gyilkos akkor is az, ha önvédelemből követi el. Beszélni tudok, még magam ellen is, ha muszáj, de nem meggyőződéssel. Ezt a bírók mindig észrevették rajtam. Szegény anyukám, nehezen emésztette meg, hogy nem a lánya lesz, akire átruházhatja ügyvédi irodáját. Ma is azzal vigasztalom, örüljön, hogy nem orvos lettem. Kezem alatt a betegek munkadarabok lennének. Szakmai téren felnézhetek a szüleimre, mert van hivatástudatuk. Kétségtelen, annak köszön-

hetik, hogy van mit a tejbe aprítanunk. Tőlem pedig a hivatás nagyon messze van. Ameddig iskolába jártam, legalább tanulni volt kedvem. Ha megállok a tükör előtt, egy jó alakú, csinos nő néz szembe velem. Ha statisztikát vezetnének arról, melyik nőn hány férfiszem akad meg, biztos, hogy az első között lennék. Csodálnak, ámde nem szeretnek, ahogy én sem szeretem magamat. Az a három év, amit anyukám mellett töltöttem az irodában, kifejezetten rossz hatással volt rám. Elméletben felkészült vagyok, de gyakorlati vonatkozásban nulla. Abszolút magamba zárkóztam, bár még a kulcsot nem veszítettem el, de közel állok hozzá. Felmenőim és barátaik egy hétvégi görbe estén eldöntötték, alapítanak egy élelmiszerkereskedelmi céget. Befektetésnek sem rossz. Ráadásul itt van ez a szellemileg felkészült lány, majd ő elkor-mányozza, hiszen ha mást nem is, de parancsolgatni tud. Miután megtörtént a cégbejegyzés, velem is megosztották döntésüket. Nem mérlegeltem, főleg nem önérzeteskedtem. Tudtam, bármi jobb lehet számomra az ügyvédeskedésnél. Így lettem 26 éves koromra ügyvezető igazgató. Természetesen nem értek a kereskedelemhez sem, de gondoskodtak róla, hogy jó szakemberek vegyenek körül. A főnökasszonynak (Claudiácskának) csupán rendfenntartás a feladata. Ehhez viszont nagyon ért a főnökasszony, aki persze nem asszony, hiszen még szűz. Alighanem rajtam kívül ezt senki nem tudja rólam, még anyukám sem. Elvégre nem lakunk együtt sok éve, de ennek is története van. Ami tény, valaha én is ábrándoztam a szőke hercegről. Igaz, álmaimban nem fehér lovon jelent meg, hanem Mercedesen. Egyetemi éveim végére észrevétlenül szublimálódott a herceg, csupán a Mercedes maradt meg. Mára azt is meguntam. De mivel nem én határozom meg életem folyását, így az autóim márkái sem tőlem függenek. Mercedes és kész, mert apukának ez jön be. Amikor doktorrá avattak, szüleimtől egy garzonlakást kaptam. Tavaly közölték velem, megváltozik a státuszom. Ügyvezető igazgató leszek, nem illene hozzám a garzon. Átköltöztettek egy csodálatos, háromszobás hodályba. Igazságtalan vagyok, mert totál új berendezés várt rám, nekem csupán a fenekemet kellett behelyeznem a készbe. Esténként kergetőzhetek magammal, de legalább tudom, munkaköröm-höz ez illik. A névkártyámon nem szerepelhet egy panelbeli garzon. Dr. Léderhersteller Claudiának budai villalakás jár, külön kertrésszel, amit a család kertésze gondoz. A cégem eredményesen működik. A kollégák érdeme a szakértelem, az enyém a fegyelem. Anyukámék mégis elégedetlenek az egy szem kislányukkal. Egy ilyen szép nő, egy ilyen okos nő, ... és jönnek a többi szuperlatívuszok... miért nem megy férjhez? Apukám, akinek humora is van, vett egy seprűnyelet, és betette Mercim mellé a garázsba. Szerinte bizonyos, hogy boszorkány lesz belőlem, aki seprűnyélen fog közlekedni. Anyukám ezen felháborodott, megfedte a férjét, majd eltávolította a seprűnyelet az otthonomból. Jelenlétemben közölte a nőgyógyász férjével, azok a nők, akik nem mennek férjhez, pótlásként sem használnak seprűnyelet. Nekem ekkor esett le a papírtantusz. Clauci, gondolatvilágában tiszta és ártatlan. Azt hiszem, kezdenek megbékélni vele, hogy ezen az ágon a Léderhersteller név kihalóban van. Ami viszont meg-akad a torkukon, hogy imádott lányuk nem veti meg az italt. Esténként a magányomban borba temetem bánatomat. Miután letésem a lantot, hogy nyugodjék, és elfogyasztom hideg vacsorámat, szeretek a pohár fenekére nézni. Ezt csak a szüleim tudják rólam, mert munka-időben nem iszom. Olyannyira nem, ha bárkin észreveszem, hogy napközben alkoholt fogyasztott, szárnyakat adok neki. Öt éve kezdődött barátkozásom a borral. Ennek köszön-hetem első lakásomat. Előkelő szüleim komoly társadalmi életet élnek. Hetenként rangos és még rangosabb vendégek fordulnak meg a villában. Hogy venné ki magát, hogy a szemük fénye pohárral a kezében fogadja a komoly funkcionáriusokat? Az kéne még, hogy dülön-géljen társaságban az ital hatása alatt. Igyon csak magában, mint az ökör. Persze illet ők nem mondanak, mert urak. Az uraktól pedig távol áll a parlagi stílus. „Angyalkám és Apukám” a megszólítás.

- Angyalkám, szombaton elmarad a bridge-parti, mert XY miniszter tesz nálunk látogatást a nejével. Beszéld meg a lánnyal, nagyon figyeljen oda a kosztra. Tudod jól, szeretném, ha pár év múlva Clauci a minisztériumba kerülne magas beosztásba.

- Apukám, ugye neki a felesége az a magas sovány nő?
- Igen, Angyalkám. Renátának hívják... most jut eszembe, hogy vegetáriánus.
- Apukám, intézkedni fogok a személyzet felé, hogy vegye figyelembe az igényeket.

Anyukám felhívott, hogy dicsekedjen az illusztris vendégekkel. Pechére hozzátette apuka elképzelését. Lehet megvetni azért, mert a társalgás után magamban nem úriasan fogalmaztam meg a véleményemet. Mentségem, hogy gondolataimat képletesen borba fojtottam. Én meg a minisztérium?! Ekkor döntöttem el, templomba fogok járni, és imádkozom az istenhez - akinek létét tagadom, de hátha létezik -, meghallgat, és végre független lehetek a szüleimtől. Jelenlegi házvezetőnőnköt Mariskának hívják. Cselédnek ez a név dukál. Néha fantáziázgatók. Mi lett volna, ha anyukám a szülészobában fájdalmak közepette nem Claudiát mond, hanem nosztalgiával gondolva valamelyik középkori ősére, Juliska nevet diktál be. Szegény Alfonz, 23 évig fizethette volna a gyerektartást, merthogy elváltak volna, az biztos. Inni kell, mert unalmas az életem. Nem azért unalmas, mert nincs férfi mellettem. Ha lenne, akkor is unalmas lenne. Az anyámék élete is unalmas. Hozzászóltam az előkelőséghez, mégis azt szeretném, ha otthon hallanám a tányércsörgést. Ez persze maximum étkezés közben fordulhatna elő, mert anyukám nem tud főzni. Mondjuk, én sem tudok, de ráfogom, hogy miatta. Ráadásul, nekem nincs családom. Unom, hogy szép vagyok, mert mindenki képzőművészeti alkotásként kezel. Mindent és mindenkit unok. Jó lenne valakit vagy valakit szeretni. Nem tisztelni, hanem szeretni. A beosztottaim tisztelettel lépnek az irodámba, cserében én is tisztelem őket, feltéve, ha elvégzik becsületesen a munkájukat. Ha nem, akkor sem szoktam vitatkozni senkivel. Dr. Léderhersteller Claudia dönt. Érzelmek nélkül teszem. Nincsenek barátaim, mert szüleimmel ellentétben, engem az sem érdekel, kinek mekkora a bankszámlája. Gazdagok vagyunk és haláli unalmasak. Egyetlen olyan emlékem nincs eddigi életemből, amikor az lettem volna, aki szeretnék lenni. Logikus, hogy szeretnem kéne a szüleimet. Születésem óta mindent megadnak nekem. Anyagi értelemben gondolatolvasók. Mindenük megvan, miért ne osztanák meg egyetlen gyermekükkel a vagyonukat? Terike, ő volt az egyedüli, akihez úgy ragaszkodtam, hogy nem kötött össze bennünket az érdek. De útjaink kettéváltak, ma már valahol Szabolcsban körzeti orvos. Mi több, ő biztos, hogy boldog. Szegény, de boldog. Mindig is az volt, az angyalföldi szoba-konyhás lakásban a szüleivel. Ő boldog, nekem meg hatalmam van. Annak függvényében, hogy indul a napom, oszthatom kegyeimet a dolgozók között. Ha megfélemlítek magamról és valakire rámosolygok, esetleg kedves szavakkal illetem, olvad télen is a hidegben, mert a főnökasszony észrevette őt. De igaz a másik véglet is. Dönthetek magyarázat nélkül emberi sorsok felett. Néha váratlanul magukhoz rendelnek a szüleim a Léderhersteller-villába. Már tudom, olyankor összeboronálás venné kezdetét. Claucinak találtak egy jó módú gavallért. Megfigyeltem, én megfelelnek a kiszemeltnek, de ő nekem soha. Amúgy érdekes, a pénz nem korfüggő. Olyannyira nem, hogy eddig a rostán nem is akadt fenn korombeli. Jó módú üzletember hatvan és a halál között, na, olyan kettő is eddig. Én persze beintettem, anyukám meg négy szemközt próbált meggyőzni:

- Nem baj, kislányom, ha nem születik unokám. Különben is tudod, nagymamáék azt vallották, legyen gyerek, de kettőnél több semmiképpen, mert nagyon elaprózódik a vagyon.
- Anyukám, ha már az én nemi életem terítékre került köztünk, azért vagyok egyke, hogy ne menjen csődbe a család?
- Clauci, nem beszélhetsz velem ilyen tiszteletlenül!
- Bocsánatot kérek, egyben szeretném, ha nem komendálnátok a személyemet. Majd rám talál az igazi, vagy ha nem, akkor sírba viszem a vagyonotokat.

2014. augusztus 19.

Szilárd

190 centi magas vagyok, ehhez mindössze 70 kg. A cingár termetem mellé társulnak a nagy füleim. Túlás van abban, hogy beillenék madárijesztőnek, bár a gimiben ez volt a ragadványnevem. Ha ezektől az adottságoktól eltekintünk, egyéb kifogásolandó nincs rajtam. Állítólag szép a szemem és a hullámos szőke hajam is emel valamit a külsőmön. Agyam, mint a borotva. A jogi egyetemet kitűnővel végeztem. Csak az a baj, hogy más testrészem is szeretne vágni, de 27 évesen magamnak merem bevallani, még nem voltam nővel. Elméletben sokszor, de félek a kudarcoktól, ezért nem próbálkozom. És akkor egyszer csak belebotlok az utcán egy csinibabába, a volt évfolyamtársamba. Csikorogva fékezett mellettem a fehér Merci.

- Ezt a mázlit! Szilárd, te vagy az? Nem hiszek a szememnek.

- Bobobobocsánat, elmerültem a gondolataimban! Claudiácska, ezt a meglepetést! Ami pedig a szemedet illeti, lenyűgöző, elbűvölő a tekinteted.

- Úgy látom, kölcsönös az örömünk. Hetek óta próbálok rád találni, de mintha a föld nyelt volna el, senki nem tud rólad semmit.

- Állok rendelkezésedre!

- Mindenekelőtt tisztázzuk, mi az úti célod?

- Találtam egy jónak tűnő hirdetést, azt megyek megnézni.

- Rendben, nem faggatlak, csupán arra gondoltam, hogy célba repítelek.

- Aranyos vagy, de a Budafoki úton van az albérlet, amit meg akarok nézni.

- Ehhez képest gyalogolsz a Zugligeti úton.

- Jaj Claudiácska, ennek története van! Otthon felejtettem a bérletemet, csupán egy jegy volt nálam, amivel a Moszkva térig jutottam. Időm pedig mint a tenger.

- Gyere, üljél be! Bekapcsolom a magassági kormányt, és odarepítelek.

Vegyes érzésekkel ültem be a luxuskocsiba a tünemény mellé.

- Mesélj magadról! Hogyan alakult az elmúlt négy évben az életed?

- Claudiácska, hetek óta keresel. Most itt vagyok, tárjad elém, miben tudok segítségedre lenni!

- Momentán rajtad a sor, majd az én témámat is elővezetem. Mivel 14 órára kell Óbudára mennem, addig társulok melléd albérlet-nézőbe. Hol álljak meg? Mindjárt lemegyünk a térképről. Min gondolkodsz?

- Szeretnék úgy fogalmazni, hogy ne legyen bántó a számodra. Időm van, de pénzem csupán az ablakban, ezért olcsó albérletet keresek. Ha veled jelenek meg a megbeszélésen, az számomra az üzlet szempontjából veszett fejsze nyele lenne. Más szempontból pedig felemelő érzés a társaságodban tartózkodni.

- Doktor úr, ez esetben engedje meg, hogy gépkocsivezetőként szolgálhassam. Ne piruljál! Ezek szerint, te még mindig az a naiv kisfiú vagy, aki az egyetemen voltál.

- Itt álljál meg, azt hiszem, ebbe a házba kell bemennem.

- Menjél, várlak, addig elintézek pár telefont!

Nyúlt a telefonja után. Megcsókoltam a kezét, és fájó szívvel szálltam ki az autóból. Két perc múlva értem vissza. Claudia, finoman szólva, hangosan társalgott valakivel, bár nekem

monologizálásnak tűnt. Bekopogtam az ablakon. Kinyitotta az ajtót. Beültem mellé. Röstelkedtem, hogy fültanúja vagyok egy olyan társalgásnak, ami nem tartozik rám. Percek múlva bontotta szét a vonalat, de nagyon mérges volt.

- Ne haragudj, üzleti tárgyalást folytattam. Egy élelmiszerkereskedelmi vállalkozásnak vagyok a vezetője, és nagyon be tudok pörögni, ha hülyének néznek.

- Claudiácska, nekem úgy tűnt, mintha nem lett volna senki a vonal másik végén. Folyamatosan beszélte.

- Próbáltam meggyőző lenni. Mit intéztél?

- Semmit. Egy koszos odú, ahol talán még poloskák is vannak.

- Az már világos, az évfolyam kiválósága a valós életben botladozik. Kérlek, mesélj, hátha tudok segíteni!

- 27 éves koromra ott tartok, hogy albérletről albérletre vándorolok. Ráadásul egyre olcsóbbat keresek, mivel állásom nincs. Papíron ügyvéd vagyok, csak éppen megfelelő munkát nem találok magamnak. Nevetséges, az apám, aki Szabolcsban kőműves, rágja a fületem, hogy az éhenhalás előtt költözzek haza, mellette lehetek culáger.

- Megpróbálok segíteni. Anyukámnak ügyvédi irodája van. Elváltál, vagy még nem találtál rá az igazira?

- Claudiácska, a társ az én életemből alighanem kimarad. Emlékszel? '92-ben jelent meg a verses kötetem „Tied a szívem” címmel. Neked is adtam belőle egy példányt.

- Témánál vagyunk, ezért kerestelek. Csodálatos szerelmes verseket jelentettél meg benne. Nekem azt mondtad, elképzelt ideálhoz szólnak a költeményeid.

- Ma is ezt mondanám, ha valaki kíváncsi lenne az életemre.

- Szerinted én nem vagyok kíváncsi? Ráadásul hasonló cipőben járunk. Kettőnk között csupán annyi a különbség, hogy nekem elképzelt ideáljaim sincsenek. Költözésemkor eltűnt a verses köteted. Elmondhatom, minden versedet elolvastam számtalanszor. Néha a magányomban átragadt rám a te lírai hangulatod. Minden boltot felkutattam, ahol forgalmazták anno, de sehol nem találtam nyomára.

- Otthon, a szüleimnél, van még pár példány. Hétvégén hazautazok érte.

- Tudom, megalázó lenne számodra, ha felajánlanám, hogy kifizetem az útiköltséget, ezért arra kérlek, küldessed el postán!

- Claudiácska, annál a férfinél voltam, aki most jött ki a kapun.

- Az hajléktalan. Erről jut eszembe, társalgunk, közben múlik az idő. Hova tettem a slussz-kulcsot?

- Szerintem rajta ülök. Érzem, hogy valami nyom.

Odaadtam neki, és indított.

- Egy csomó lejárt szavatosságú konzervet kell visszairányíttatnom a feladóhoz, aki nem akarja elismerni, hogy át akart vágni. Ezért voltam ideges. Amikor kinyitottam neked az ajtót, kiesett a kulcs a kezemből. Rohanok, mint az eszelős, csak nem tudom, hova.

- Bárhol kitehetsz. Megteszed, hogy drukkolsz nekem?

- Állás vagy albérlet témában?

- Beadtam az önéletrajzomat a Steinwender ügyvédi irodához egy hete, tűkön ülve várom a válaszukat.
- Félreállok, és intézkedem.
- ...
- Szia, anyukám! Itt ül mellettem a kocsiban Dr. Kovács Szilárd, a volt évfolyamtársam. Nem mellékesen költő is. Az egyetemen ő volt az élő lexikonunk. Mond neked ez a név valamit?
- ...
- Ezért voltam lényegre törő. Benn vagy az irodádban?
- ...
- Öt percen belül ott vagyunk nálad, puszi.
- Ez mi volt?
- Doktor úr, alighanem az állása megvan. Steinwender Claudia ugyanis az anyukám. Ne idegeskedjél, ott leszek melletted!

*

Mondja valaki, hogy nincsenek angyalok, annak nagyon beolvasok, én, az ateista. Claudiácska angyal. A szárnyait még nem láttam, mert ruha takarja, de kíváncsi lennék rá. Anyukája kegyeibe ajánlott, majd távozott. Diácskának elnyertem a szimpátiáját, mert másnapra próbaidővel felvett. Több órán keresztül ismerkedett velem. Megismételni nem tudnám, a minden témára kiterjedő kérdéseit. Még arra is kíváncsi volt, milyen kapcsolatom van a lányával. Szerencsémre nem pirultam el, amikor az igazságot mondtam neki. Magamban mást éreztem. Claudiácska nevét naponta foglalom imába, nem csak azért, mert álláshoz juttatott. Mennyire örült, amikor az egyhónapos próbaidő után anyukája véglegesített, azt elmondani nem tudom. Hetenként többször beszéltünk telefonon az egy hónap alatt. Párszor találkoztunk. Láthattam a kisasszonyt munka közben, mert kétszer meghívott az irodájába. El vagyok vele ragadtatva, de a beosztottja nem szeretnék lenni. Nem is értem, ez a csodálatosan szép nő, hogy tud olyan zord lenni?

- Tessék, Kovács doktor!
- Itt meg a Léderhersteller, szia, Szilárd!
- Claudiácska, hetek óta gyűjtöm a bátorságot, de most egy életem, egy halálom, megkérlek rá, szép a keresztnéved, ne mutatkozzál be ilyen ridegen! Egyébként megismerem a hangodat.
- Ennek örülök, csak azt ne kérjed, hogy úgy használjam a nevemet, ahogy a szüleim.
- Júúújj, ne mondd vissza anyukádnak, mert megharagszik rám. Úgy nekem sem tetszik, hogy Clauci.
- Meg van veled elégedve.
- Képzeld el!
- Folytassad, ha már elkezdted!
- Nem szeretek csalódni. Tudod, hogy anyukád, amikor jelentkeztem, mindenről kifaggatott. Tudja, hogy nincs barátnőm, ma mégis felajánlott két jegyet a szegedi szabadtéri játékokra. Apukád kapta, de nem tudnak elmenni. Itt a két jegy, és ...
- Hallgatlak, te vagy a férfi. Itt vagy?
- Bocsássál meg, ízlelgettem a kijelentésedet. Eljönnél velem, te istennő?

- Attól függ, melyik napon, mert a szerelmemnek valamit füllenem kell.
 - Nincsen, nem is volt szerelmed.
 - Megdumáltál. Arra kérlek, anyukámnak ne add elő, hogy veled megyek! Majd én ki-
puhatolom, irányomban mennyit változott a családi elképzelés.
 - Ezt nem értem, de ismerlek annyira, hogy beavatsz majd, amikor jónak látod. Tegnap meg-
kérdezte, milyen viszonyban vagyok az alkohollal. Közöltem vele, még gimnazista voltam,
amikor kinevettek a többiek, de azóta sem változott a nézetem. Alkoholt nem fogyasztok.
 - Kezd világosodni az elmém Szeged vonatkozásában.
 - Claudiácska, rébuszokban beszélsz. Kérésem, ne engedj bután meghalni! Itt van a kezemben
életem egyetlen szülöttje, már dedikáltam is.
 - Elküldték a könyvet a szüleid?
 - Nehéz szülés volt, de két hónap vajúdás után, íme az eredmény. Hétvégén akartam leutazni
érte, mert a jóvoltodból végre képes lennék megvásárolni a teljes árú vasúti jegyet.
 - Holnapután szombat lesz, boldog lennék, ha megkaphatnám.
 - Ahogy gondolod. Az én fantáziámban a holnap szerepelt.
 - Rendben. Mikor és hol találkozunk?
 - Akkor és ott, ahol óhajtod. 13 órától kezdve boldogan állok rendelkezésedre.
- 14 órában egyeztünk meg. Az irodából indultam. Diácskának feltűnt, hogy sűrűn nézem az
órát, de csak egyszer tett rá félre nem érthető megjegyzést.

*

- Szép időnk van.
 - Üljél be mellém, te meteorológus, mert ha tilos helyen lekaszáls a rendőr, nem tudom
kifizetni a büntít.
- Padlógázzal indított.
- Mi a célállomás?
- Meglepődtem a válaszon.
- Margit híd, szigeti lejáró.
 - Szili, te egy hős vagy! Bátorságból jeles.
 - Beteszem a könyvet a kesztyűtartóba. Ígérjed meg, csak otthon fogod elolvasni a dedikációt!
 - Visszavontam az elhamarkodott kijelentésemet.
- Röpke életemben másodszor sétáltam egy hölgygel a szigeten. Először, amikor doktorrá
avattak, és anyukám feljött az ünnepségre. Vele elmentem az állatkertbe. Kíváncsi volt a
Margitszigetre is.
- Éjjel veled álmodtam, nem először.
 - Gondolom, felriadtál.
 - Sajnos csupán felébredtem az álom közepén.
 - Nem kérdezlek a részletekről, így azután engem sem kötelez semmi az őszinteségre.
 - Claudiácska, egy angyal nem lehet gonosz.

- Az adjon istenre, fogadj isten a válasz. Nyerésre állsz, doktor úr. Ha 30 évvel idősebb lennél, anyukám előlépne konkurenciának. Divatos kifejezéssel élve, nagyon bejöttél neki.

- Ezek szerint rossz helyen pedálozok. Nem a zsánerem, de főnöknek kiváló. Hetek óta fantáziázom azon, milyen lehetett az első szerelmed.

- Szili, szeretnék továbbra is felnézni rád, nemcsak a magasságod okán. Ezt még az ominózus első találkozásnál tisztáztuk, egyikünknek sem volt szerelme. Különben pedig Léderherstellersréknél a szerelem a pénzről, a karrierről szól. Mifelénk az érzelem nem létező fogalom.

- Szeretném benned a kivételt látni.

Leültünk a Duna-parton egy padra. Megfogtam a kezét.

- Zavarba jövök, ha ennyire nézel.

- Bocsássál meg érte! Ha rajtam múlna, soha nem venném le rólad a tekintetemet.

- Persze-persze. Ehhez képest nem holnap akartál találkozni velem, hanem inkább ma. Megkérdezhetem, milyen programról kellett volna lemondanod miattam?

- Holnap, mivel szombat lesz, és nem dolgozom, egész nap gondolatban veled leszek, ahogy minden szabadidőmet veled töltöm. Kétségtelen, mostanában ez az éjszakáimra korlátozódik.

- Én pedig kedvemre kutakodhatok a gondolataid között, ugye? Megkérhetlek rá, hogy kíméljél meg a férfi szereptől?

- Pillanat!

Egy nagy bogár esett a fáról a hajára. Lesöpörtem, így legalább alkalmam nyílt, hogy simogassam picit a szép haját.

- Ne haragudj, nem akartam bizalmaskodni, csak ott a fűben az a nagy bogár, az volt a hajadon.

- Haragszom. Azért, mert elengedted a füled mellett, amit mondtam. Nincs kedvem a szerepcseréhez.

- Claudiácska, ha olvasol a gondolataimban, tudnod kell, mit érzek. Tapasztalatlan vagyok, nagyon nem szeretnék túllépni a megengedett határon.

- Buta kisfiú! Nekem legalább annyira nincsenek tapasztalataim, de hallgatok az érzéseimre.

- Nem szeretnék a faragatlanságommal elveszíteni.

- Nem vagy faragatlan, elveszíteni pedig nem fogsz.

Elborult az agyam. Csak annak tudhatom be, hogy átöleltem és megcsókoltam, amit visszaadott.

- Olvassak a gondolataidban?

- Igenis, bátor voltam és hősnek érzem magamat.

Ritkán szoktunk nevetni, mert mindketten komolyak vagyunk. Egymásra néztünk, és nevettünk.

- Évek óta nem írtam verset, de az elmúlt két hónapban hármat sikerült.

- Remélem, megkapom őket.

- Annyira nem voltam bátor, hogy elhozzam. Bőven elég, amit a könyvbe írtam. Ha holnap hajlandó vagy találkozni velem, megkapod az egyiket. Tiéd a szívem.

- Emlékszem a könyv címére.

- Ez a versnek a címe.

Szerintem ő volt a kezdeményező, de lehet, hogy nem. Percekig ölelkeztünk és csókolóztunk.

- Nagyon szeretlek, te édes.

- Azért se mondom meg, hogy én mit érzek.

*

- „Szerelemnek forró tüze égeti a lelkem, amióta ezt a kislányt egyszer megöleltem.”

- Egyszer? Csak ezen a napon vagy százszor.

- Édesem, áruld el, hogy kerültem én ebbe a csodálatos szép lakásba, ahol minden rólad mesél?

- Elraboltalak. Már tudom, a mi kapcsolatunk ilyen kuszált marad, tele szerepcserékkel. Ma este én voltam a férfi. Nem engedtem éjjel haza a szerelmemet, féltem, hogy a sötét utcán megerőszakoltatja valaki magát velem.

- Ja, emlékszem! Szegedtől Budapestig tanakodtunk. Végül Claudiácska úgy döntött, mivel szerinted közelebb volt a te lakásod az én albérletemnél, hát itt fogom nálad kipihenni ezt a csodálatos napot, ami mögöttünk van. Bemesélte nekem a kis ravasz, hogy Buda közelebb van, mint Pest.

- Ez nagyon panaszosan hangzik.

- Panasznak szántam. „Gyere, tubicám, ülj ölembe, cicám!” Imádlak, kincsem.

- Ugye milyen jó volt a János vitéz?

- Igen. Jó volt fogni ezt a szép kezedet. Éreztem a vérkeringésedet. Figyeltem, hogy dobog a szíved. Komolyan mondom, nem hiszem el, hogy ez a nap velem történt.

- Velünk. Boldog vagyok, hogy reggel óta nem untál meg.

- Édes, ezt ötven év múlva sem szeretném hallani. Soha nem foglak megunni.

- Jaj, istenem, Szilikém, védjél meg, valaki benyúlt a szoknyám alá!

- Drágám, nem ilyenre szokták mondani, hogy téged már az isten se fog megvédeni?

- Nem bánom, életem a kezébe ajánlom.

- Gondolkodtam rajta, minek nevezzem, ami a kezemben van. Ezek szerint az életed. Tegnap az életedről álmodtam.

- Jó volt?

- Már hozzászóltam, hogy majdnem jó volt. Az utolsó pillanat előtt mindig felébredek.

- Júúúúj, te ilyen malacságokat szoktál velem álmodni?

- Egyem a kis szívedet! Jó neked, hogy nincsenek ilyen álmaid.

- Legalábbis remélem, ezután nem lesznek.

Utólag visszaforgatva memóriánkból a filmkockákat, látszott mindkettőnkön, hogy első szeretkezés volt az életünkben. Számomra még a vetkőztetés bizonyos fázisa is gondot jelentett. Persze neveltünk rajta. Csodálatos volt egybeolvadni vele. Legszívesebben sírtam volna örömömben. Érdemes volt várnom rá. Dél előtt ébredtünk fel.

- Claudiám, azt tapasztalom, hogy jól aludtál, de mennyire pihented ki magadat?

Semmi válasz. Fölé hajolva láttam, szeme lehunyva, ismét elaludt. Hányszor elképzeltem röpke életem során, hogy mellettem egy meztelen nő kitárulkozva adja magát. Csak ő nem

egy nő, hanem az életem. Aludjál, kincsem. Néztam őt, és láttam, hogy álmodik. De jó lenne tudni, hogy mit! Emlékszem, Claudia az egyetemen úgy járt-kelt, mintha szívességet tenne azzal, hogy leereszkedik közénk. Utolsó évesek voltunk, amikor sikerült némileg a közelébe férköznöm. Biztos, hogy nem voltak falrengető beszélgetések, mert semmire nem emlékszem. Azt tudom, tetszettek neki a verseim. De a kapcsolatunk megmaradt felületi szinten. Én láttam benne a nőt, de ő aligha látott bennem mást, mint egy különc figurát. Ha fél évvel ezelőtt valaki rákérdez, mondjak neveket emlékezetből az évfolyamról, nem vagyok biztos benne, hogy ez a kis szuszi eszembe jut. Claudia egy jelenség volt. Szerintem minden srác boldog lett volna, ha a kisasszony egy éjszakára kegyeibe fogadja őt. Az én fantáziámban több éjszaka is szerepelt abban az időben. Nem értem, egy ilyen ragyogó teremtség, hogy tudta megőrizni az ártatlanságát. Nekem őrizgette. Valahol megszólalt egy telefonja. Azt már tudom, hogy többet is használ. Fantasztikus, meg se moccan. Szegénykém! Mondjuk, én sem vagyok az a „haj de”! Hozzá képest azonban fittnek mondhatom magamat, csak legyen, aki elhiszi. Hurrá! Most egy másik telefon muzsikál. Megmozdult. Vagy csak azt hittem? Jézusom! A fekhelytől vagy fél méterre elkezdett csengeni a vonalas. Na, erre kinyitotta a szemét.

- Claudiácskám, vegyed fel valamelyiket, mert valakiknek nagyon hiányzol, rajtam kívül is!

Felkelt, lemászott az ágyról, de mivel elhallgatott a vonalas készülék, állt mozdulatlanul.

- Mit nem adnék, ha birtokomban lenne egy ilyen kép rólad.

- Mert akkor mi lenne?

- Semmi-semmi, csak beindult a fantáziám.

- Nem vagyok a jónak elrontója, csak előbb megnézem, ki merészelte megzavarni a magán-életünket.

Odalibegett a táskájához, hogy kivegye az egyik készüléket.

- Anyukám hívott. Visszahívom, és feltárom előtte a jelenlegi körülményeket.

- Jó, de engem ne említsél!

- Szilikém, késő bánat. Előbb kellett volna meggondolnod. Közlöm veled ... illetve, inkább anyukámmal közlöm, hogy érzésem szerint kilenc hónap múlva unokája fog születni.

- De mi lesz, ha engem kirúg?

- Ugyan már! Köznapiasan fogalmazva, a doktor úr benyalta magát az anyámnál.

- Mivel tudom, a ti családokban rangkorság van, ezen felül imádják a pénzt, talán kirúgni nem fog, csak közli velem, hogy rangon alulinak tart a lányához.

- Nem érdekel. Amióta elvégeztem az egyetemet, kommandáltak pár rangban hozzám illőt, de fűtültem rájuk, és nem bántam meg. Szavamon foghatsz, a kettőnk kapcsolata eldőlt kettőnk között. Ha kitagadnak a családból, akkor is melletted maradok. Már megint a férfiszerep.

- Drágám, én csak a szerelmemet adhatom neked, mert rangom nincsen. Te most telefonálni akarsz, vagy megsétáltatod a telefonodat? Járkálsz itt oda-vissza, engem meg a ... kimondom, hogy a fene esz érted.

Letette az asztalra, és visszafeküdt mellém.

- Remélem, nem akarod, hogy anyukám előtt titokba tartsam?!

- Angyalka, én büszke vagyok rá, hogy az enyém lettél.

- Ezt nem fogom megengedni. A szerelmed vagyok, de nem egy dáma, aki kegyeibe fogadott. A Léderhersteller családban ez a lemez fut, amióta az eszemet tudom. Nem a pénzemért szeretted belém.

Összeöleleztünk. Ha két meztelen test egymásba fonódik, nincs helye az értelmes beszédnek.

2014. október 17.

Hilda

A férfi izgatottan, fogyó türelemmel várta a feleségét. Végre meghallotta a zárba tett kulcsot. Az asszony belépett. Szokásától eltérően halkán köszönt valamit, majd elment a férje mellett, egyenesen be a hálószobába, de nem nézett rá. A férfi utána ment.

- Hol voltál eddig?

- Mondtam, ma körülbelül két órával később jövök haza, mert túlórázok. Elfelejtetted?

- Hilda, jól emlékszem még a tegnap estére? Hatalmas furulyaszólóval indítottad a koncertet, majd következtem én. Nyelvemmel repítettelek a mennybe, végül az a fergeteges szeretkezés végkimerülésig. Közben számtalanszor biztosítottuk egymást az immár öt éve folyamatosan tartó izzó szerelemről.

- Igen, jól emlékszel.

Úgy mondta, hogy nem nézett a férjére. Levette a felső pulóverét, és - szokásához híven - az egyik szék támlájára igyekezett teríteni.

- Az előbb nem hallottad a kérdésemet. Hol voltál eddig?

- Megismétlem, túlóráztam, mert a főnök olyan munkát adott.

A férfitől távol állt a brutalitás. A sport, az más, ott ment az adok-kapok. Erre a mondatra lendült a keze. Hatalmas pofont adott az asszonynak, majd a másik oldalon is kapott egyet. Elborult az agya, csupán annak tudható be, hogy mindkét pofont megismételte. Hilda megsédült, rázuhan a heverőre. Eleredt az orra vére.

- Nem érdekel a nyomorod. Felállsz, a szemembe nézel, és egyenes választ kérek! Mozgás!

Nehezen, de felállt. Tenyerébe temette az arcát. Látszott, hogy erősen vérzik az orra, közben potyogtak a könnyei.

- Várom a válaszodat! Ha tovább szajkózod a hülyeséget, nem garantálom, hogy megéled a reggelt. Megértetted?

- Verjél agyon! Nem tudok, de nem is akarok védekezni. Igen, munkaidő végén a főnökkel elmentem.

- Hova mentél túlórázni?

- Könnyörgöm, ne kínozzál! Vegyél elő egy kést, és szúrjál agyon, vagy tapossad ki a belemet! Egy ribanc vagyok a történetek után, de esküszöm, eddig soha nem csaltalak meg.

- Lefeküdtél a főnököddel?!

- Lényegében igen. Hónapok óta próbál a kedvembe járni. Máig nem sikerült. Úgy gondoltam, legalább hasznom lesz belőle. Üzletet ajánlottam neki. Ha kisleányként csinál belőlem, akkor egyszer nem bánom, a kedvébe járok.

A férfi nem tudott magán uralkodni. Mellénél markolta meg Hildát, és a falhoz lökte. Megijedt saját indulatától, de szerencsére nem tört be a felesége feje.

- Nem kaptál meg mindent? A szerelmen túl anyagilag is mindened megvolt.

- Mindent megkaptam, én a kicsi, a senki. Soha nem mondtad ki, de éreztem, melletted nulla vagyok. Úgy gondoltam, sokkal több lesz a fizetésem, meg aztán nem egy egyszerű kis könyvelő leszek.

A ruháján folyt az orrából a vér, de elvette arca elől a kezét. Látszott rajta, felkészült rá, hogy a férje agyonveri. Tudta, bármi történjék, egyetlen mozdulattal sem fog védekezni. Szégyellte a történeteket.

- Nem baj, ami nekem nem sikerült, majd a barátodnak igen. Remélem összekalapáltatok egy gyereket.

- Gumival csinálta, nem engedtem anélkül.

- Milyen volt a furulyaszóló?

- Agyonverhetsz, akkor is elmondom az igazat. Nem szoptam, nem is volt ilyen óhaja. Elvitt egy idegen lakásba, megíratam vele az új szerződésemet, azután egyszer megtörtént. Extrát még ilyen áron sem vállaltam volna be. Ennyi történt. Nem csókolóztunk, főleg nem szoptam le. Az én számban csak te voltál.

- Ne hazudj, mert a szemed sem áll jól!

- Eljátszottam előtted a becsületemet, jogos, hogy nem hiszel.

Jobb kézzel ismét adott egy pofont, bal kezével megmarkolta Hilda haját és húzta magával.

- Elmegyünk tisztázni a striciddel a történeteket.

- Rendben, vállalom, de engedd meg, hogy a vért lemossam magamról!

Tetszett a férfinak felesége elszántsága. Várakozott az előszobában. Hilda lemosta az arcát és a pólóját is bevizezte, de azon ott maradtak a vérnyomok.

*

- Irány a garázs, előttem! Ha megpróbálsz ellenszegülni, véged.

Hilda szó nélkül ment ki a garázsba, de közben kezével ahol tudott, kapaszkodott, mert nagyon szédült. Beült az anyósülésre, a férje mellé. A garázból lassan tolattak ki, de az utcán a kocsipadlógaázal indult. Hilda belesüppedt az ülés támlájába. Férje tudta, hol lakik a tettes.

- Szálljál ki, várjál meg a kocsival mellett!

Ő soha nem járt ebben a házban. Igazat mondott, ma először és utoljára csalta meg a férjét.

- Felmegyünk a második emeletre. Ott lakik a stricid, bár ezt nyilván te is tudod. Becsengetek. Ha nyílik az ajtó, szorosan kövessél! Megismétlem, ha megpróbálsz ellenszegülni, előbb mondjál le az életedről!

- Rosszul ismersz. Nem fogok ellenszegülni. Mindent vállalom, mert bűnös vagyok.

Hilda, akkor sem szegült volna ellen, ha esélye van, de a férje első osztályú ökölvívó volt, méghozzá nehézsúlyban. Szerette, sőt, imádta a férjét, aki annak ellenére, hogy csupa izom, soha nem bántotta eddig őt. A szó szoros értelmében a tenyerén hordta, és ez az ember kapta meg tőle, hogy kurvát csinált magából. Követte Rezsőt a lépcsősorokon, de a korlátba kapaszkodva. A férfi csengetett, kezével betakarta a kémlelőnyílást. Látásból ismerte a vetélytársat, meg immár felvételtől is, amiket ezen a délutánon Zsolt készített számára. Onnan tudja, hogy mi történt. Nyílt az ajtó, megjelent az illetékes képesfele. A nyílásba tette a lábát, majd betolta az ajtót sarkig és belépett. Hilda mögötte. Nem értette, aki igazgató, nyilván nagy lakása van, miért a pamlag az előszobában?

- Tudja, hogy ki vagyok. Kérdésem, mi a terve a feleségemmel?

- Uram, ez egy magánlakás, ön pedig betolakodóként lép fel velem szemben. Amellett, hogy nem tudom értelmezni a kérdését, magánlaksértést követ el, amiért felelni fog!

- Hilda, csukjad be a bejárati ajtót, és nézzél szembe a hódolóddal! Mondd a képébe, mit tett ma veled!

- István, bevallottam a férjemnek, hogy lefeküdtem veled az érvényesülésem érdekében.

- Hilda, elment az eszed?! Mit hazudozol össze-vissza?

Abban a pillanatban lendült az ökölvívó keze, de nem tenyérrel, hanem ököllel a hódító arcába, aki hanyatt vágódott a pamlagon. Valószínű, pár foga beesett a torkára, mert a férfinak vérzett az ökle a hatalmas csapástól. Ez még jobban felhergelte, és a heverőn elterülő lábai közé rúgott két hatalmasat. Amaz felordított, majd elájult. Erre jött ki a másik helyiségből a felesége.

- Mi történik itt, és kik maguk?

- Semmi-semmi asszonyom, csak elhoztam a férjéhez a szeretőjét, mármint a feleségemet, akivel együtt töltötték kettesben a ma délutánt. Remélem, érti, mire célozok.

A törekeny nő a romokban heverő férjére nézett, majd átkapcsolt az agya és rájött, harcképtelenné kell tenni a még álló vetélytársat. Tíz körömmel esett neki Hildának. Nem voltak azonos súlycsoportban, mégis, Hilda arra sem tett kísérletet, hogy megfékezze a felbőszült feleséget. Sokkal nagyobb volt a büntudata, semhogy harcképtelenné tegyen egy olyan személyt, aki ártatlan. Rövid ideig ment az egyoldalú harc, majd Rezső közéjük állt, és lefogta a nő mindkét kezét.

- Asszonyom, önnek a férjével van elszámolni valója. A feleségem az én dolgom. Láthatja, nem bántam vele kesztyűs kézzel. Viszont vállalta a tettét, nem úgy, mint a maga patkány férje. Ha felocsolta a kedves férjét, közölje a feleségem nevében, hogy nem kíván élni a kinevezéssel! Feljelenthet, de tudnia kell, ha lesittelnek miatta, a barátaim agyonverik. Én a számlát kiegyenlítettem. Hilda, nyissad az ajtót, és indulás!

Úgy ment le a lépcsőn, kapaszkodva, hogy oldalra sem nézett. A kocsinál megállt. A férje beült, ő csak azután szállt be. Rezső elkezdett telefonálni. Hilda csupán annyit értett a társalgásból, hogy a férje egy orvossal beszélt, és látta, hogy nem hazafelé tartanak. Egy számúra ismeretlen rendelő előtt álltak meg.

- Szálljál ki, és várjál, míg bezárom az ajtókat!

Kézen fogva vezette be feleségét az épületbe. Gépiesen ment mellette. Képtelen volt felfogni, mi történik vele. Rezső valahol valamit fizetett, majd egy orvossal találta szembe magát valahol. Vizsgálták őt, kérdéseket tettek fel, de annyira sírt, hogy képtelen volt válaszolni. A férje idegesen válaszolt minden kérdésre. Vizsgálatok sora következett, végül egy hivatalos okmány birtokában hagyták el a rendelőt. Mikor a lakásba értek, a férje ráparancsolt, menjen be a hálósobába, és vetközzön meztelenre. Hilda szó nélkül cselekedett, pedig látta, a férje behoz egy kést a konyhából. Elszánt volt, inkább megdöglök, de ezzel a szégyennel nem akar együtt élni. Meggondolatlan volt. Tetszett a hiúságának a főnök udvarlása. Úgy gondolta, két legyet üt egy csapásra. Nem volt szándékában a szerető szerep. Tudta, ha a főnöke kinevezi, udvarolhat, ahogy akar, többször nem fekszik le vele. Meztelenül állt meg a férje előtt. Érezte, két perc, és vége az életének, de megérdemli. A férje végignézett a vonzó testen.

- Folytassad a vallomásodat!

- Vérzik a kezed miattam.

- A szívem is vérzik, de azt szerencsédre nem láthatod.

Közben vigyázott arra, Hilda nehogy beleugorjon a kés pengéjébe, ezért oldalra tartotta.

- A lakásba belépve a lényegre akart térni, de én közöltem, csak azután, miután megírja a kinevezésemet. Nehezen szánta rá magát, de megírta, le is pecsételte. Eltettem a táskámba, elolvashatod. Történjen bármi ezek után, ha életben maradok, többé látni nem kívánom azt az alakot. Miatta kerültem ilyen megalázott helyzetbe. Gumi nélkül akart magáévá tenni, de bekeményítettem. Öljél meg, ne kínozzál tovább! Most is halálosan szerelmes vagyok beléd, és akkor is ezt fogom érezni, amikor belém mártod a kést. Lelkileg nem lettem kurva, a testemmel pedig rendelkezel.

Rezső közelebb lépett Hildához.

- Nézzél a szemembe! Hány férfivel volt kapcsolatod még ezen kívül mellettem?

- Az életedre esküszöm, soha senkivel nem volt intim kapcsolatom rajtad kívül. Tudom, borzasztó fájdalmat okoztam neked. Vedd el a nyomorult életemet, vagy rakjál ki az utcára! Önmagamért esküszöm meg, soha többé senki nem fog megbecsteleníteni. Láthatod, sem szóban, sem tettben nem tiltakozom semmilyen döntésed ellen.

- Sajnálod a főnöködet, azért, amit műveltem vele?

- A feleségét sajnálom. Közbeléptél, de hagytam volna, hogy kikaparja a szememet, mert megérdemelném. Téged sajnállak. Ha bajod lesz belőle, azt nem élem túl.

A férfi az asztalra dobta a kést.

- Menjél, fürödjél meg, rakjad rendbe az arcodat! Ebben a szobában ágyazzál meg magadnak, én a másik szobában fogok aludni.

Hilda szó nélkül végezte a dolgát. Tudta, a felesége soha többé nem fog megbotlani. Azt is tudta, első és utolsó alkalom volt, hogy kezet emelt arra, aki az életének értelmét adja.

*

Nehezen tudott elaludni. Nemcsak azért, mert látta, hogy Hildánál világít az éjjeli lámpa. Borzasztó álma volt. Hildát két férfi elkapta az utcán, és megerőszakolták. Ő messziről látta, felesége hogy harcol a becsületéért. Rohant, hogy segítsen neki, de közben felébredt. Folyt róla a víz, de felugrott az ágyból, és óvatosan benyitott a szomszéd szobába. Hilda feküdt az ágyon, de a neszre felemelte a fejét. Megnyugodott, hogy csak álom volt, és visszament lefeküdni. Zsoltnak köszönheti, hogy kiderült az igazság. Zsolt Hildával egy osztályon dolgozik. Agglegény. Tőle kérte egy órára kölcsön az a szemét Pista a legénylakást. Zsolt nem tudta, hogy ki lesz a kiszemelt áldozat. Még örült is neki, hogy majd csemegézhet a felvételekből, hiszen a lakása be van kamerázva. A légyott vége felé a ház előtt a kocsijában ülve várakozott, hogy a főnöke mikor hagyja el a házat. Miután ez megtörtént, és kiderült, hogy Hilda volt az áldozat, felment a lakásába, és a 24 perces felvételt lejelszavazva feltette az egyik fájlmegosztóra, majd telefonált Rezsőnek, hogy töltse le. A felvételtől kiderült, Hilda semmit nem hallgatott el. Nehezen tudott ismét elaludni. Kávéillatra ébredt. Megnézte az óráját, késésben van. A felesége, ahogy minden nap, elkészítette a reggelit, megfőzte a kávé. Annyi volt a különbség, hogy egy személyre volt terítve. A kávé megitta, de reggelizni nem volt ideje. Gyorsan öltözködött. Mire útra kész volt, Hilda becsomagolta a reggelit.

- Látom, nincs szándékodban bemenni dolgozni. Este elfelejtettem mondani, hogy itthon maradsz. Különbösen sem mehetnél ki ilyen ábrázattal az utcára. Főzzél vagy pihenjél, mert úgy láttam, egész éjjel nem aludtál.

- Nem voltam álmos.

Először úgy gondolta, elveszi a telefonját, de nem találta jó ötletnek. Ráér megnézni este, ha hazajön, kikkel társalgott napközben a felesége, hiszen nem sokat ért a telefonhoz, fogalma nincs, hogy kell eltüntetni a nyomokat. Miután mindent elmondott, köszönt és távozott, a

reggelit magával vitte. Napközben többször hazatelefonált, de nem a saját készülékéről, viszont csupán a negyedik próbálkozása járt sikerrel.

- Mit csinálsz?

- Főztem és takarítottam. Ám abban nem vagyok biztos, hogy ízleni fog a főztöm, ha egyáltalán elfogadod. Sikerült leégetnem, bár nem nagyon.

- Miért nem figyeltél oda jobban?

- Mert képtelen voltam rá. Minden büntetést megérdemlek tőled, de tudom, hiába a vezeklés, elfelejteni nem lehet, amit elkövettem ellened. Végezzél velem, vagy én végzek magammal! Nem vagy itthon, magamra nyithatom a gázt. Hiába szeretlek, ha te kiábrándultál belőlem.

- Most még ott tartok, hogy képtelen vagyok felfogni a történeteket. Beszéltem Kirschner doktorral. Betegállományba vett, majd jelentkezned kell nála, ha meggyógyultál.

- Boldog vagyok. Nem elég, hogy szégyenemben a föld alá kéne süllyednem, de még ki is kürtölöd. Rezső, gondolj arra, rossz fényt vet rád a kurva feleséged!

- Lázás vagy. Viszek neked gyógyszert, mert nem engedem, hogy felkeljél. Ezt mondtam neki. Lehet, hogy nem tudod, a barátod kórházba került még tegnap. Úgy tűnik, vele többé nem fogsz megcsalni, mert alighanem a férfiasságának annyi.

- Ugyan már! Felőlem az összes férfit kiherélhetik, az sem érdekel. Barátom pedig soha nem volt.

- Momentán még én is férfinek tudom magamat. Fáj, hogy téged ez hidegen hagy.

Hallotta, hogy a felesége elkezd sírni, de nem bontotta szét a vonalat. Percekig csendben figyelte őt, közben jöttek az irodájába, így tovább nem hallgathatta a sírást. Tegnap vadállat volt, ma meg erőfeszítésébe kerül, hogy kemény maradjon. A jövőjüket illetően sok volt benne a bizonytalanság, de egyet megfogadott: soha többé nem fogja Hildát bántani.

*

Este hazament. Hilda abban a szobában, azon az ágyon ült, ahol éjjel a férje aludt. Sírdogált.

- Miért sírsz már megint? Főleg miért ebben a szobában?

- A sírásra minden okom megvan. Ami pedig a másik kérdésedre a válaszom, közhely, de te tudod, hogy mennyire igaz részemről. Öt éve ott a helyem, ahol te vagy. Éjjel itt aludtál, hát itt érzem magamat a legjobban.

- Tegnap reggel még tudtam, de mostanra teljes a bizonytalanság bennem. Kérem a telefonodat!

- Ott van a táskámban, a másik szobában, a közös fekhelyünkön. Rajtad kívül három hívásom volt. Kolléganők hívtak. Sajnos már mindenki tudja a történetet a cégnél. Nem én voltam az első áldozat, legfeljebb a tucatnak az egyik tagja. Sajnálnak, de ez rajtam mit sem segít. Menjél, ellenőrizzél!

- Tudsz a cselekedetedre olyan magyarázatot adni, ami számomra elfogadható?

- Nem tudok. Tegnap még azt mondtam volna, hiú nő vagyok, és jólesett, hogy hónapokig kerülgetett. Ma már tudom, nem a személyemnek szólt, hanem annak, ami a lábaim között van, hiszen más kolléganővel is volt dolga.

- Tetszett az udvarlása, miközben engem szeretted?

- Ma is szeretlek. Halálomig szeretni foglak. Ahogy te megnézel egy szép nőt, nekem is tetszik, ha egy férfi észrevesz. Ennyi, nem több.

- De, lefeküdtél vele.
- Sajnálom, hülye voltam. Boldogan jelenthetem ki, mindent megkaptam tőled eddig. A baj ott van, hogy nem dísztagynak születtem. Nincsen önbecsülésem. A munkahelyemen úgy, mint itthon, egy nagy senki vagyok.
- Időközönként előadod, hogy a te jövedelmed töredéke az enyémnek. De miben szenvedsz hiányt?
- Értsél meg, Rezső! Ember vagyok, nem kirakati bábu. Sokat tanultam azért, hogy legyek valaki az életben. Te is tanultál, de elérted a célot. Tudom, ha ezután kalitkában tartasz, nem szólhatok érte, hiszen eljátszottam a becsületemet. Esküszöm, csupán az érvényesülésért tettem.
- Tegyük fel, nincs Zsolt, aki felnyitotta a szememet. Nem derül ki a hűtlenséged. Boldog lennél annak tudatában, hogy nem a fejeddel kerültél feljebb a ranglétrán?
- Szerinted a fejemben nincsen annyi?
- De van. Hilda, te az egyetem után hozzám jöttél feleségül. Lett volna másik út is: a karrierépítés. Nem törekedtél rá, mert megvolt mindened.
- Jó, hogy említetted Zsoltot. Érettségivel tart ott, ahol én diplomával. Kevesebb vagyok náladnál, de ez nem annyira zavar. Sokkal inkább az, hogy a cégnél is egy sima könyvelő vagyok.
- Hilda! Ha velem képzeled el tovább az életedet, akkor közlöm, ki kell lépned onnan!
- Nem tiltakozom. Bármit mondasz, mindent elfogadok. Tegyük fel, nem voltam aljas, nem csaltalak meg! Tiszta lappal én is dönthetnék a sorsod felett?
- Szoktam parancsolgatni?
- Ne haragudj! Nem szoktál, de most nagyon fáradt vagyok. A jelenlegi állapotomban a tegnapelőtt már történelem. Nem elég, hogy kurva lettem, az eszem is elment. Nem aludtam egy szemet sem, és nincs kedvem enni.
- Bánt a lelkiismeret, hogy megvertelek. Megfogadtam, soha többé nem emelem rád a kezemet, most mégis kijelentem, ha még egyszer kiejted a szádon, hogy kurva vagy, rá fogok csapni. Nem fogok annak tudatában élni, hogy a feleségem erkölcstelen, mert nem vagy az. Hülye igen.
- Köszönöm. Ha jól értem, még nincsen minden veszve. Ez esetben kérlek, szerezzél nekem olyan munkát, amit itthon végezhetek, és rám zárhatod az ajtót.
- Mellettem fogsz dolgozni, csak előbb gyógyuljon meg az arcod. Csúnyán kikészített az a bolond nő.
- Mindkettőtöktől megérdemeltem. Évekkel ezelőtt azt mondtad, nem lenne egészséges, ha együtt dolgoznánk.
- Azóta átéltem egy tegnapot. Ma pedig előtted a választás lehetősége. Ha szükséged van az olyan életre, amilyenbe tegnap belekóstoltál, az esetben elválok tőled úgy, hogy nem teszek földönfutóvá. Ha pedig úgy gondolod, továbbra is közös az utunk, akkor viszont jó darabig fogni akarom a kezedet.
- Én dönthetek?
- Igen, de a döntésednek súlya van. Itt a lehetőség, hogy egyedül, saját erődből megmérettessed magadat. Veszek neked egy kis lakást, hogy meglegyen az alapod hozzá.

- Korai volt az örömöm. Úgy éreztem, a két feltétel közül te is a másodikat szeretnéd jobban. Bocsánat, tévedtem!

- Nem tévedtél. Csupán azt látom, a feltételeimmel nem értesz egyet. Márpedig mellettem le kell mosnod magadról a szégyent. Nem dolgozhatsz abban a közösségben tovább.

- Onnan akkor is kilépek, ha elválsz tőlem.

*

- Az elmélet után következhet a gyakorlat. Mindketten éhesek vagyunk. Ehhez első lépés, hogy kimész a fürdőszobába, és megmosod az arcodat, mert nagyon csúnyán néz ki a szemed is. Vigyáznod kell, nehogy elfertőzzed a sebeket.

- Köszönöm. Ezek szerint féltesz még kicsit.

- Nem féltelek, csak tegnap véletlenül majdnem embert öltem miattad.

- Úristen, én abba az ütésbe belehaltam volna. Engem csak pofoztál tenyérrel, de az is nagyon fáj, viszont megérdemeltem. Érzem, talán nincs még minden veszve köztünk, de mi lesz, ha lecsuknak?

- Minden csoda három napig tart. Hilda sírdogál, majd rájön, semmi értelme, mert azzal rajtam nem segíthet. Magyarul: megpróbálsz vigasztalódni. Egy ilyen szép nőnek könnyen megy.

Elkezdett megint sírni. A férje nagyon elszégyellte magát. Csak annak tudható be, hogy átölelte a feleségét, és megcsókolta.

- Ne sírjál, édes!

- Mondjad még egyszer, szeretném hallani!

- Ne sírjál!

- Nem erre gondoltam, de így is örülök, hogy féltesz.

- Megvertelek, megaláztatlak, de a szívedben érezned kellett, az nem én voltam, tehát az érzelmek vezérelték a cselekedeteimet. Megbocsássál, de egy megunt kurváért nem kockáztattam volna a szabadságomat. Feljelenthetnek, de talán elfogadják a bizonyítékaimat. A 24 perces felvételt és a kinevezésedet, ami a táskádban van. Ne felejtse el, ő egy állami cégnek a vezetője, ahol csak úgy illet nem tehet, méghozzá magánlakáson. Logikusan végiggondolva, legfeljebb felfüggesztett szabadságvesztésre számítok, illetve pénzbüntetésre.

- Szét akartam tépni a papírt, de igazad van.

- Biztos vagyok benne, Zsolti bizonyítani fogja, hogy nem magad jószántából mentél fel abba a lakásba. Az a mocskos alak elhitette veled, hogy az egy iroda, ahol a cég érdekében vannak teendőitek. Bizonyítéknak itt van kezemben a rólad készült láttelep. Miután felmentünk a lakására, hogy elmondjad a feleségének, a férje megerőszkolt. Ekkor estek neked mindketten. Az ajtó előtt hallottam a sikoltozásodat, ekkor léptem akcióba, hogy megvédjelek.

- Féltelek, nagyon féltelek.

- Hildácska, irány a fürdőszoba, mert követelődzik a belügyminisztérium. Magába akarja fogadni a lekozmaált pörköltödet.

- Ne haragudj, igaz, tegnap reggel óta nem ettem, de még mindig liftezik a gyomrom. Neked megmelegítem, és tálalok.

- Nincs apelláta, mert megtömlek.

- Tömjél meg! Remélem, közben megjön az étvágyam!
- Szeretnék a fejedbe látni, és olvasni a gondolataidból. Egy csók után képes lennél odaadni magadat nekem?
- Akár két pofon között is.
- Dumálunk, közben még mindig itt ülsz az ágyon.
- Rezsőőőő! Könörgöm. A tiéd akarok lenni. Megmosom az arcomat, de szeretném, ha nem itt, hanem a hálósobában a közös fekvőhelyünkön várnál meg. Talán a testemnek is hiányzik, de a lelkemnek nagyon. Érezni szeretném, hogy nem undorodsz tőlem, a csókod ezt igazolta.
- Desszertnek szántalak a pörkölt után.

Megfogta a felesége kezét, kivezette a fürdőszobába. Hilda alaposan megmosta az arcát, majd felegyenesedett, szemben a férjével.

- Csupa víz lett a ruhám. Nem mehetek így ki a konyhába, mert még a végén mellhártyagyulladást kapok.

- Cseppet sem zavar, ha leveted magadról ezt a vizes göncöt.

Hilda nem kérette magát. A következő pillanatban egy szál bugyiban állt a fürdőszoba közepén. Rezső járatta tekintetét a feleségén, majd másodpercek múlva ölbe kapta, és vitte a zsákmányát a hálósobájukba. A folytatás a megszokott koreográfia szerint zajlott le. Némi előjáték, ami most kizárólag arról szolt, mennyire befogadóképes Hilda. Soha nem okozott fájdalmat neki a szeretkezéssel. Önkívületi állapotban áldoztak a szerelem oltárán. Mielőtt kimentek a konyhába, Hilda megnézte magát a nagy tükörben, és elmosolyodott.

- Nem ismersz magadra, édes?

- Rezsőkém, kutatok az emlékeim között. A legközelebbi dátum a névnapom, amikor elvittél vacsorázni, majd itthon, kis túlzással, egymásba haltunk. Másnap reggel a tükörből egy foltos hiéna nézett vissza rám.

(Hetek múlva boldogan konstatálhatták, nem hiába fáradoztak.)

2014. október 13.

Adél

- Tessék, Rutka Péter!
- Itt pedig Rutka Rezső beszél. Helló, Öcskös!
- Szia! Mi van, bratyókám? Még mindig a mézesheteiteket élitek, hogy nem lehet rólatok hallani?
- Így jár, aki elválk a feleségétől. Hilda és Adél tegnap legalább egy órát cseverésztek telefonon. Ezek szerint nem tudod a hírt?
- Nem mondd, hogy a sógorasszony megint felszarvazott.
- Hülye. Petya, vedd végre tudomásul, Hilda egyszer megbotlott, azóta is nagyon bánja. A hír, hogy annak a békülésnek köszönhető, babát várunk, végre több mint öt év után.
- Részvétem.
- Vethetnél rólunk példát. Egy lakásban éltek Adéllal, és hagyod elhervadni őt.
- Néha meglocsolom, ha unom a bohóc fényezését.
- Szégyelld a pofádat, hogy számodra a nő csupán egy eszköz a vágyaid tompítására.
- Recseg a lemez, Rezső. Ha annyi zsozsóm lenne, mint neked, még a válásunk előtt vettem volna Adélnak egy kórót. Férfi vagyok, ahogy te is. Most is egy pornófilmet néztem. Ilyenkor begerjedek, és nem elégít ki a kézimunka. Adél helyben van, miért kajtatnék másik szoknya után?
- Mert ő is ember.
- Mondod te, aki pár hónapja félholtra verte a feleségét, mert egyszer megcsalt. Soha nem emeltem kezét Adélra. Amúgy, egyszerű a dolog, neki van olyanja, amit időközönként megkívánok. Kiszolgálom vele magamat.
- Rendszeresen megalázod. Megvertem Hildát, amire nem vagyok büszke, de te tudod a legjobban, mennyire imádom őt.
- Imádod?! Ha ismét megcsal, agyonvered.
- Péter, nem egy kurváról beszélsz, hanem a feleségemről!
- Nyugi! Vele együtt nem tudtam elképzelni, hogy Hilda ilyenre vetemedik. Ehhez képest mindkettőnknek csalódást okozott. Én nem tenném tűzbe érte a kezemet.
- Kilépett a volt munkahelyéről, azóta mellettem dolgozik. Illetve ...
- Nyomassad, tesókám! Ne nyeljed le a lényegét!
- Hááát izé! Azért botlott meg, mert senkinek érezte magát a melóhelyén. Azóta bebizonyította, ha használhatja a szárnyait, nagyon is tud repdesni. Petyám, neked bevallom, de még más előtt titkolom, hogy a cégnél már nem én vagyok a Jani. Ő parancsol nekem. Látogassál meg bennünket, és tapasztalni fogod, Hilda ragyog a boldogságtól!
- Megdumáltál, Rezsőkém. Szombaton átvitorlázok hozzátok. Nem bánnam, ha Hildácska főzne egy jó töltött káposztát, sok füstölt husival benne.
- Dögölj meg! Az előbb még kurvának tartottad az én Hildácskámat. Bezzeg a főztje az jöhet, mi?

- Nem tartom kurvának a sógorasszonyt, de az biztos, hogy oda kell rá figyelni. Bár tudom, a karrierjét akarta építeni, azért botlott meg.
- Azzal a feltétellel bocsátottam meg neki, hogy fogom a kezét. Ezt ő elfogadta. Hűséges az én kismamám.
- Mikor fog kipottyanni a kis Rutka?
- Most 12 hetes.
- Hihíhi! Elképzelem, ahogy szoptatod a törpét.
- Azt nem, de minden mást igen, csak szülessen meg, és mindketten egészségesek legyenek.
- Pedig gyakorlatod van a szoptatásban, ahogy nekem is. Hallom, Adél hazajött. Megyek megszoztatni, nehogy éhen haljon.
- Petya, ne légy barbár!
- Mikor csengett a telefon, a csaj is cumizott a filmben.
- A te dolgod, illetve, a ti dolgotok. Csak be akartam jelenteni, hogy nem hal ki a Rutka família.

*

Adél és Hilda, évfolyamtársak voltak az egyetemen, de egyébként is unokatestvérek. Két szép nő, de belsőleg különböznek. Hildáról eddig úgy tudtam, hogy szerény, de tehetséges. Ő mindenhol megállja a helyét, úgy a munkahelyén, mint otthon a háztartásban. Adél nagyon érti a szakmáját, kiváló közgazdász. Nem véletlen, hogy vezető beosztásban van. Ám a munkáján kívül más nem érdekli. Ha néha nekiáll főzni, abban nincs köszönet. Lényegében ez volt köztünk a való ok. Rezső meg én testvérek vagyunk. Egy nyaraláson ismerkedtünk meg a lányokkal. Elsőre nagy szerelem, amit később úgy definiáltunk, hogy azonos alomból házasodtunk. Mindketten nagy darabok vagyunk. Rezső évtizedekig keményen sportolt. Akármit nem volt célszerű ennie. Céltudatos. Ő is egyetemet végzett, de előbb, mint a csajok. Én pedig amolyan, gyere cipő, hamm, bekaplak vagyok. Bőven elég, hogy leérettségiztem. Zabálni imádok. Így, érthető, hogy mi nem éltünk olyan jó anyagi helyzetben, mint a bratyóék. Függetlenül attól, hogy Adél jól keres. Rólam ez nem mondható el. Pár évig jól megvoltunk, de agyamra ment, ha jót akarok zabálni, étterembe kell mennünk. Adél pedig közölte, nem azért tanult, hogy a konyhában élje le fiatal éveit. Ez lett a házasságunk halála. Elváltunk, de nem tudunk külön költözni, mert nincs rá pénzünk. Remélem, átvándorolt már itthoni ruhába. Irány a másik szoba! Kopogás nélkül léptem be az ajtón, ahogy általában szoktam. Adél vetkőzőben volt, mert csupán bugyi és melltartó volt rajta.

- Hallottam, hogy hazajöttél. Szeretném, ha könnyítenél rajtam!
- Áru!d el, van neked eszed? Elváltunk. Még a házastársi kötelességre sem hivatkozhatasz.
- Adél, ne hisztizzél! Beláthatod, ha kanos vagyok, nem fogok átmenni a szomszédba, mikor itt a volt feleségem. Ez szerintem logikus. Míg egy lakásban élünk, addig használok a testedet.
- Említettem már, hogy barátom van.
- Na bumm! Momentán ketten vagyunk, tehát nem vagy foglalt. Egyébként sem hiszem, hogy lenne pasid. Te egy erkölcsös nő vagy, aki nem váltogatja a fickókat. Nincs is szükséged rá, hiszen bármikor számíthatsz egy kis betevőre. Húzd le a bugyit, hogy betegyem a Rudit!
- Eszem ágában nincsen, és kérlek, ne gyere ajtóstól hozzám, illetve: egyáltalán ne gyere. Semmi kedvem előtted öltözködni!

- Megelégszem, ha csupán vetkőzöl. Letépjem, vagy leveted?

Ki akart menni a szobából, de elkaptam. Megvernem soha nem vertem meg, de az igaz, ha bármikor szexelni van kedvem, másodlagos számomra az ő akarata. Másodpercek múlva Adél feküdt az ágyon, a karjai kifeszítve, én pedig rajta.

- Fel foglak jelenteni.

- Tegyed, ha akarod. Add elő a zsaruknak a szöveget, hogy közös lakásban élünk, jó a tested és én időközönként gyönyörködök benne. Ne izgulj, nem fognak hülyének nézni engem.

- Kitiltatlak a lakásból, mert ilyen állat vagy.

- Kisanyám, annak semmi értelme nem lenne, hogy a saját lakásomból kitiltatsz. Hetenként egyszer-kétszer kibírod azt a negyed órát.

- Megismétlem, hogy barátom van, te szemét, akit nem akarok csálni!

- Elég hülye lehet az a barát, aki nem feltételezi ebben a szituációban, hogy élek a lehetőséggel.

*

Névnapomon azon járattam az agyamat, valahogy meg kéne oldanom a szétköltözést, mert ez tényleg nem állapot. Úgy döntöttem, megünnepelem ezt a nevezetes dátumot vele, de másnap feladok hirdetést, hátha két pici kutyaólat kapunk a nagy lakásért. Délután itthonról elkezdtem telefonálni, mert fogalmam nem volt, hogy történik újságokba a feladás. Míg telefonáltam, furcsa idegen hangokat hallottam az előszobában. Adélnek abban az időben kellett hazaérnie, de mintha nem egyedül jött volna. Miután befejeztem a telefonálást, kimentem, hogy megnézzem, mi a dörgés. Virtuális képen csapás ért, mert az előszobában szembetalálkoztam egy cingár fickóval. Adél bent lehetett a szobájában, de az ajtó nyitva volt. Elkezdett viszketni a tenyerem, hogy a virtuális képen törlést viszonzom.

- Mit keresel a lakásomban, jó barát?

- Adél hívott meg magához vendégségbe.

- Hozzám, cimbora? Akkor gyere, fáradj be a másik szobába! Legalább lesz kivel koccintanom a névnapomon.

- Bocsánat, rosszul fejeztem ki magamat!

Ekkor jelent meg Adél a szobaajtóban.

- Péter, bemutatom neked Kornélt!

- Nagyon rendes vagy, de zárt körben kívánom megünnepelni ezt a napot. Pajtás, hallhattad, nem szerepel a neved a meghívottak között. Hátra arc, irány a lépcsőház!

- Kornél, menjél be a szobámba, ameddig Péterrel megbeszélem a dolgot!

A cingár elindult befelé, miközben Adél emlékeztetett rá, közös a lakás, neki is annyi joga van, mint nekem. A következő pillanatban elsült a kezem. Adél méternyire tartózkodhatott a sallertól. Ez volt a szerencse, mert ha közelebb van, a pofon szele beszippantotta volna. Meggyőző voltam a cingár számára, mert megfordult a bejárati ajtó felé.

- Még annyit, pajtás, nem tudom, ki fia borja vagy, de jól jegyezzed meg, a környéken sem akarlak viszontlátni. Amennyiben mégis előfordulna, ezekkel a lapát tenyereimmel verlek laposra.

Udvariasan kinyitottam előtte a bejárati ajtót, és térdemmel megadtam neki a kezdő sebeséget. Adél utána akart menni, de elkaptam a karját. Ekkor olyan történt, ami addig soha.

Baromi ideges lettem. Lábbal berúgtam a bejárati ajtót a srác után, jobb kézzel pedig képen legyintettem a csajt. Ez utóbbit azóta is bánom. Adél megtántorodott. Miután ráordítottam, hogy menjen a szobájába, bölgve elindult befelé. Megszégyenülten álltam az előszobában percekig. Valószínű, a sors akarta így, hogy ne menjek vissza az odúmba, mert megszólalt Adél telefonja a táskájában. Sírt, de azért elővette, és megnyomta a yes-t. A következő pillanatban, mivel egyértelmű lett számomra, hogy a cingár hívta, Adél kezéből kirepült a készülék a besegítéssel, majd a 120 kilómmal landoltam rajta.

- Közöltem a sráccal, amit hallhattál. Nem tudom, milyen kapcsolatokat volt, de itt ért véget, megértetted?

- Hülye féltékeny barom! Ég a pofám, hogy áldozatot csináltam a kollégámból. Rendes gyerek, szimpatikus, de nem a szeretőm.

- Ha nem a kanod, akkor miért dugta ide a pofáját?

- Kikérem magamnak ezt a hangot! Nagy bivaly vagy, agyonverhetsz, de nem vagyok kurva, és nem tűröm el, hogy ilyen megalázóan beszélj velem! Többször a pofámba vágta, hogy nincs krapekom. Be akartam bizonyítani, hogy van. Sajnálom a dolgot, és felmondok a cégnél. Eddig a percig a srác még a kezemet sem fogta meg, de azt akartam neked bizonyítani, hogy igen. Visszaéltem vele, hogy a főnöke vagyok.

- Gratulálok. Ezek szerint csupán szimpik vagytok egymásnak, te pedig lépre csaltad. Ha nem jövök ki a barlangomból, Adélka talán már a hasán ringatná a cingárt.

Elvesztette a maradék önuralmát. Nekem esett, és ütött, ahol ért. Mindig is kényes volt a becsületére, én pedig, bár féltékeny voltam, soha nem hittem komolyan, hogy odaadja magát másnak. Hagytam, hogy üssön, hiszen a szívembe boldogság költözött. Ha ennyire kiborult azért, mert szavakban kétségbe vontam a jó erkölcsét, akkor ez a nő megérdemli, hogy rajtam kitombolja magát. Mikor komolyra fordult volna a dolog, és behajlított ujjakkal az arcomat célozta meg, na, akkor fogtam meg a két kezét vasmarokkal. Elkezdett rugdosni, de olyan pozitúrában álltunk, annyira közel egymáshoz, hogy tökön nem tudott rúgni, csupán bokán.

- Csillapodj, elment a maradék eszed is?

- Szeretném, ha távoznál a lakrészből, de azonnal!

Úgy tettem. Átmentem a saját szobámba. Az jutott eszembe, hogy nálunk fordítva játszódtok le, mint a bratyóéknál. Ott Hilda nem védekezett verés közben, itt pedig én voltam a hős.

*

Elmerültem gondolataimban. Arra eszméltem, hogy záródik a bejárati ajtó. Mintha puskából lőttek volna ki, úgy rohantam Adél után. Ám csupán annyi haszna volt a sietségemnek, hogy láttam, felugrik a buszra, és indított a vezető. Visszakullogtam a lakásba. Első gondolatom az volt, hogy mégiscsak hazudott. A szeretője után ment. Bementem a szobájába, kivettem a hétdecis Unicumot a bársekreényből. Már azt is elfelejtettem, kitől kaptuk, de mivel nem fogyasztunk alkoholt, vagy másfél éve ott állt az üveg. Lecsavartam a kupakját, és minek nekem a pohár, üvegből ittam. Ültem a szobámban az ágyamon megsemmisülve. Éjjel szemernyi sem aludtam. Fél éjszakán keresztül esett az eső. Csak az járt a fejemben, ha tudnám, hol lakik a cingár, oda mennék és mindkettőjükkel végeznék. A következő pillanatban pedig arra gondoltam, hiszen elváltunk, Adélnek jogában áll, amit csinál. Nem. Nem áll jogában. Adél az enyém, feleségül vettem, nem érdekel, hogy elváltunk. Minket egymásnak teremtett az isten, még akkor is, ha házasságunk alatt elég mostohán bántam vele. Hajnalban nyomott el rövid időre a pia. Dél előtt tíz óra volt, ragyogó napsütés, mikor nyílt a bejárati ajtó. Kimentem az előszobába. Adél csurom vizesen, ugyanabban a ruhában, amiben

tegnap volt, ráadásul totál gyűrötten. Mintha észre sem vett volna, úgy ment be a szobájába, én pedig utána.

- Hol voltál az éjjel?

- Semmi közöd hozzá.

- Adél, tudod jól, nem szoktalak bántani.

- Tudom, a tegnap kivétel volt, de rögződött a memóriámban.

Odaléptem hozzá, megfogtam a karját.

- Kérdeztem, hol voltál az éjjel? Megmondjam?

- Mondjad, nagyokos!

- Túl vagy a cingárral a nagy sikolyon, igaz?

- Neked a féltékenység elvette az eszedet. Közlöm veled, ha nem látnád, úgy jöttem haza, mint egy ázott ürge. Most szeretnék pár személyes holmimat bepakolni, majd távozom a lakásodból örökre.

- Hova akarsz menni?

- Na jó, nem bánom, elárulom. Az éjszakát a Margit-szigeten töltöttem.

- Kivel?

- Az anyám p..., te hülye, mert már képtelen vagyok kulturált lenni. Elhúztam itthonról, és kimentem a szigetre. Ültem egész éjjel a szakadó esőben egy padon. Eldöntöttem, inkább hajléktalan leszek, de nem engedem magamat többé megalázní.

- A szigeten nem féltél egyedül? Ennyire gyalázatosnak tartasz engem, hogy inkább választottad azt a cseppet sem kockázatmentes körülményt?

- Kicsi az esély rá, hogy megtámadnak, de ha mégis, akkor azt idegenek követik el ellenem, nem a volt férjem, akinek valamikor örök hűséget esküdtem.

- Nem tudom, mit forgatsz a fejedben, de nem engedlek el.

- Nekem te nem parancsolsz. Hogy megkíméljem magamat a durva erőszakoskodásaidtól, inkább azt az utat választom.

- Esküdj meg az anyád életére, hogy igazat mondtál, és valóban egyedül jártál a szigeten! Illetve, mióta itthonról elmentél, senkivel nem találkoztál ismerőssel.

- Nem tagadhatom, félek tőled, ezért esküszöm az anyám életére, hogy igazat mondtam. Most kérlek, engedj, hogy végezzem a dolgomat, csak előbb muszáj meglátogatnom a fürdőszobát, mert alighanem felfáztam a Duna-parton, míg a volt férjem a száraz, meleg lakásban terpeszkedett egyedül.

Engedtem, hogy kimenjen pisilni. Magára zárta az ajtót. Hallottam, hogy csurog, aztán nem tudom, mit csinálhatott, de csend lett. Félttem, hogy valami visszavonhatatlant követ el maga ellen. Egyetlen térdmozdulattal törtem rá az ajtót. Meztelenül ült a kagylón, arcát tenyerébe temetve sírt. Gyengéden simogattam meg a vizes haját, majd megfogtam a kezét.

- Gyere be a szobába!

- Péter, inkább megdöglök, de többé nem hagyom magamat megerőszakolni.

- Itt ülsz előttem ruha nélkül, de esküszöm, nem jut eszembe a szex. Gyere, nem foglak bántani! Felveszel száraz ruhát, és beszélgetünk. Mondanivalóm van a számodra.

- Mivel most sincs választásom, ahogy a szigeten sem volt, kénytelen vagyok kockáztatni.

Leöblítette az arcát, és jött velem.

- Öltözködjél fel!

Szó nélkül teljesítette az óhajomat, de utcai ruhát vett magára. Tudtam, résen kell lennem, mert ezek szerint nem mondott le arról, hogy megint elmegy.

*

- Üljlél le ide mellém! Fordulj felém! Nézzél a szemembe, és válaszolj két kérdésemre! Milyen kapcsolatod van ezzel a cingárral?

- A beosztottam. Nem vagyunk egymásba szerelmesek, vagy legalábbis nincs tudomásom róla.

- Tehát csupán a rekvizitum szerepét töltötte be tegnap?

- Igen. Akartam bizonyítani, hogy van barátom.

- Még egy kérdésem van. Ne idegeskedj! Nem kell félned, nem foglak bántani soha többé. Mióta külön élünk, odaadtad magadat másik férfinak?

- Essünk túl rajta: az anyám életére esküszöm, ez a ribanc, volt feleséged eddig csak a tiéd volt.

- Hallgassál meg!

- Úristen, te részeg vagy?

- Valóban, miattad leittam magamat. Tegnap jöttem rá féltékenységekben, hogy nem engedlek el mellőlem. Ígéretet teszek, nem nyúlok hozzád, ha nem igényeled, de hallani nem akarok arról, hogy elköltözzél innen. Tudom, utálsz, és sajnós azt is tudom, hogy félsz tőlem. Bizonyítani fogok.

- Az ital beszél belőled.

- Nem, kedvesem. Tegnap a pofonnal átléptem egy olyan határt, ahonnan számomra már nincs lejjebb. Józanul is ezt fogom mondani, amit most hallasz, csak adjál esélyt rá! Te az életemnek nem része vagy, hanem az életem. Mikor összeházasodtunk, imádtuk egymást. Ma már tudom, nem voltam érett a házasságra. Nem születél konyhatündérnek, de hát ezt esküvőnk előtt is mondtad. Évekig használtalak, bár néha te is élvezted a szeretkezésünket. Hidd el, tegnap lettem felnőtt. Sokat szenvedhetél az éjszakai magányodban a szigeten, de nem annyit, amennyit én itthon értem. Adél, esküszöm a kettőnk életére, ettől a perctől kezdve csak akkor leszek kemény veled szemben, ha el akarsz hagyni. Minden nap látni akarlak, akkor is, ha a kezedet sem engedted megfogni. Az enyém vagy és az enyém is maradsz örökre. Tudod, nem csak te jelentheted ki emelt fővel, hogy nem voltál más férfival, ugyanezt én is elmondhatom. Pedig pár hónapja úgy képzeltem, pótolni fog téged egy másik nő, aki nem olyan szép és vonzó, mint te, de legalább kedvemre vezeti a háztartást. Elmélet maradt, mert külön szobába költöztünk, és attól kezdve erősödött bennem az érzés, nekem nem kell más nő.

- Feltételezem, próbálkozásaid azért voltak.

- Adél, ha én hiszek neked, kérlek, viszonzásul próbálj te is hinni!

- Nos, elmondom, valamelyik nap beszéltem Rezsővel és Hildával. Segítséget kértem tőlük a legutolsó erőszakoskodásod után. Megígérték, adnak kölcsön pénzt, hogy vegyek egy lyukat magamnak, ahol meghúzódhatok.

Megfogtam a kezét. Percekig hallgattunk.

- Maradj mellettem! Érezned kell, hogy szeretlek, azért vagyok féltékeny. Ne sírjál, és ne féljél! Rezső érteni fogja, mi játszódik le bennem. Átélték, amit mi, most boldogok és babát várnak. Hilda esélyt kapott a férjétől. Könyörgöm, próbálj bízni bennem!

- Egyetlen szalmaszálba kapaszkodhatok, hogy soha nem vertél meg, ahogy Rezső sem bántotta az ominózus esetig Hildát. Köztünk annyi a különbség, hogy én semmit nem ártottam neked, mégis eldobtál magadtól.

- Adélkám, a két házasság között az is különbség, hogy eszköznek tekintettek, amikor rád gerjedtem. Rezső nem volt barbár Hildával.

- Józanul is azt fogod mondani, hogy ezen a téren is megváltozol?

- Ők mindketten a te pártodon vannak. Elmegyünk hozzájuk, és eskü alatt fogadom a jelenlétükben, hogy soha többé. Ha mégis, akkor felhatalmazom a bratyót, hogy homokzsáknak tekintsen. Nagydaráb állat vagyok, de Rezsőhöz képest kismiska. Hidd el, meg fog téged védeni tőlem.

- Rendben, nekem is érdekem, hogy adjak még egy esélyt. Vállalnod kell, hogy elment a kedvem a szextől. Márpedig azt mondtad, kivárod az én közeledésemet. Jól értettem?

- Igen, várni fogok rád, annak tudatában, hogy naponta láthatlak. Holnap reggel bekísérlek a munkahelyedre, és bocsánatot fogok kérni a cingártól. Ha igazi férfi, akkor megérti a viselkedésemet. Egy ilyen gyönyörű, okos nőt féltetni kell.

- Ha okot ad rá.

2014. október 15.

Zsó-fia

Hagyjatok dolgozni! Elkezdek valamit írni, és megszólal ez a nyomorult telefon.

- Tessék, Duru Zsó-fia!

- Jó napot kívánok!

- Köszönöm szépen, viszont kívánom, és csókolom a kacsóit.

- Ezt nem értem. Én egy urat hívtam.

- Bunkónak tűnök? Kisasszony, az ön számára nem elég úrias a modorom?

- A hangja és a neve nincsen szinkronban egymással.

- Nekem tetszik mindkettő. 35 év alatt megszerettem. Ha egyszer hallaná Dezső barátom hangját, tudom isten, többé nem lenne kritikával. Dezső ugyanis falzettben beszél, mintha állandóan szorongatná neki valaki. Mondja, miért hívott, csilingelő hangú énekes pacsirta?

- Nagy Mercédesz vagyok.

- Istenem, istenem! Amióta az eszemet tudom, vágyom arra, hogy legyen nagy Mercedesem. Közel érezhetem magamat gyermekkori vágyam megvalósulásához?

- Nem tudom, de az biztos, olyan személyt próbáltam hívni, akinek jól prosperáló cége van, ám a bemutatkozása elbizonytalanított. Szerintem maga kábít engem.

- Jól prosperáló cégnek a „Tahó és Társát” tartja?

- Ezek szerint jó számot hívtam. Gondolom, maga a „Társas.”

- Imádom a hangocskáját. Csacsogjon, bájos hölgy, iszom a szavait! Egyébként én a Tahó vagyok, és szülőapám a társam.

- Ő, milyen nevet kapott a keresztségben?

- Id. Duru Zsolt, csak akkor még nem léteztem, tehát nem kellett életkora alapján idősebbnek titulálni.

- Kezdem megérteni a bemutatkozását. Maga is Zsolt, becézett formában Zsó, ezért mutatkozik be Zsó-fiaként.

- Tudja, kis tünemény, hányszor álmodtam röpke életem során magával? Pont így képzeltem el, ahogy most hallom a hangocskáját. Nem lehet egy férfi számára annál csodálatosabb érzés, mint hogy alatta duruzsol egy Mercedes.

- Van felesége?

- Nincs, de tavaly majdnem volt. Meg akartam kérni a kezét, amikor Zsófia elhagyott.

- Mókás fickó maga, mester. Két Zsófia élt volna egy fedél alatt. Feltételezem, azért pattant meg, mert csupán a kezére tartott igényt.

- Képzelve, mit látnak szemeim! Csökkent az áram ára mára.

- Mondja, kedves Zsó-fia, miközben nekem teszi a szépet, szörfözik a neten?

- Nem teszek én kegyednek semmit, bár igény lenne rá. Egyszerre több dologra tudok figyelni, ennyi az egész. Árulja el, harmatos virágszál, hogy vetődött erre a telefonra!

- Jelen voltam legutóbbi könyve bemutatóján, kedves Süni.

- Feltételezem a „Sün-dörgő”-re céloz, mert a másik könyvem nem hölgyeknek való. „Mechanikus játékok a XX. században.” Erről ennyit, mert a vállalkozásunkkal kapcsolatos.
- Valóban: „Süni Sün-dörgője” névvel volt meghirdetve a találkozó. Bátorkodtam megemlíteni, miközben szorongattuk egymás kezét, hogy én is írogatok. Talán nem tűnök szerénytelennek, ha szeméből érdeklődést olvastam ki prózai műveim iránt.
- Zavarba hozott. A bal szememből, avagy a jobból olvasott ki nagyobb érdeklődést?
- Mindkettőből.
- Kétségtelen, az utóbbi évtizedekben sokat fejlődött a technika, de eddig még senki nem említette, hogy a jobb oldali szememből érzelmeket tudott kiolvasni. Ugyanis az műszem. Így azután nekem a jobb szemem a bal. Emlékezetem szerint két költő palántához volt szerencsém személyesen, az egyik egy szakállas úr, a másik szakálltalan, és alkatilag hajazott a hölgyekre, de hasonló brummogó hangja volt, mint az enyém. Ám maga egyik sem lehet, mert elbűvölő a hangocskája, ahogy erotikusan lihegni tetszik a jobb fülembe.
- Tegye át a kézibeszélőt a balra, azután nyilatkozzon!
- A fülem viszonylatában is igaz, nálam a bal a jobb. Az író-olvasó találkozón erre nem tértem ki, mert az irodalom szempontjából abszolút lényegtelen. Tudja, édeske, két perccel ezelőtt még a pokolba kívántam a telefonálót, de azóta kegyedre hangolódtam, és egészen jól el tudnám képzelni máshol.
- Próbálom képbe helyezni. Hosszú szőke hajam, kék szemem és modell alkatom van. Rosszul élünk a férjemmel, és van két gyerekünk.
- Ahaaaa?!
- Képbe kerültem?
- Még nem. Egyébként szintén szőke a hajam, de alig látszik ki a fejből, olyan rövid, ezért vagyok süni. Nekem is mindkét szemem kék, de az egyik nem természetes. Három utódom van, két gyerek és egy lány. Amúgy pedig nőtlen. Megvan! A toalett előtt találkoztunk, ugyebár? Magácska szintén ott toporgott. Kezet nyújtott nekem, de szorongatás közben éreztem, hogy remeg.
- Gratulálok, valóban én voltam. Javaslom, tegeződjünk!
- Sikerült javaslatodat optimalizálni. Ugyanis ha két mondattal előbb teszed, zavarba jöttem volna, mert hülyén hangzik „magácska” helyett a tecske, ráadásul félreérthető.
- Te vagy az én emberem, Süni.
- Engedd meg, hogy ezen picit még vacilláljak! Nem szívesen adom fel a függetlenségemet. De ha mégis, akkor nem a kezedet igényelem, mert az a megoldás nem vált be nálam.
- Ne izgulj, nem harap a néni! Nem vagyok imádkozó sáska.
- Értékelem a hím ájtatos manók bátorságát. Egyetlen szeretkezésért képesek feláldozni az életüket.
- Jaj Süni! A mi találkozásunkban nincs kockázat. Alkatilag alkalmatlan lennék arra, hogy szeretkezés után felfaljak egy ilyen megtermett imádkozó sáska fiút.
- Nagyon megnyugtattál, Mercike.
- Gáz van. Miközben te megnyugodtál, én nem éreztem semmit. Felkereshetlek most?
- Minő céllal, napsugaram?
- Kezedbe akarom adni ... az írásaimat, hogy Süni mester analizálja.

- Bájos istennő, megjelenysz a bal szemem előtt, ahogy ott köröztél az ajtónál türelmetlenül.
- Mert nagyon kellett, és utáltam azt, aki benn ült. Szerencsémre az utolsó pillanatban nyílt az ajtó, és berohantam, de mire kijöttem, te elmentél.
- Bocsika, ezt honnan tudod? Kukucskáltál?
- Az a rossz, aki rosszra gondol. Úristen, ha az írásaidban is ilyen ékesszóló vagy, meg se merem mutatni neked az enyémet.
- Drága, vegyél erőt magadon! Szívesen tanulmányozlak. Cserébe te is ismerkedhetsz az enyémmel.
- A regényemről beszélek.
- Azt hittem, még mindig az ájtatos manónál tartunk. Harmatos virágszál, a gondolat, ami abban a szép fejecskében csírázik ki, majd szárba szökkenve, virágot bontva, kezecskéid által papírra kerül, csak nemes lehet. Hozzad és mutassad, hogy bearanyozzad vele szabad óráimat!
- Rendben, szárnyakat bontok és felviszem hozzád a lakásodra, mert tudom a címedet.
- Óh, boldoggá teszel vele. Mikor tárhatom szét karjaimat, hogy egy angyal közéjük repülhessen?
- Tíz perc és ott vagyok. Szerényen megelégszem a fogadóbizottsággal, amelyik a kaputok előtt vár.
- Milyen kapuról zengedeznek ajkaid, gyöngyvirágom? Csak nem az oroszánt aposztrofálsz kapunak?
- Ha a Lánchíd alatt laksz, akkor nekem rossz címet adtál.
- Nyugi, csak vicceltem. Lenn a kapunál foglak várni, belül. Más öltözékben leszek, mint az író-olvasó találkozón. Az időjárásra való tekintettel csupán fürdőnadrág van rajtam, valamint napszemüveg és szalmakalap, de megismersz, mert két kuka között fogok állni. Csak azért mondom, nehogy véletlenül a szemem láttára mást smároljál le izgalmadban.
- Kicsit izgulok.
- Sokkoljad magadat egy gyors masztival!
- Itt az utcán? Annyira nem vészes a dolog, valamint az izgalmam is más eredetű. Mester, ha meglátlak, a nyakadba ízélhetek ... ugorhatok?
- Dezső is úgy szokott, ha meglát az utcán.
- Buzi a barátod?
- Te is a nyakamba óhajtasz ugrani. Amúgy pedig neki is vékony a hangja és hosszú a haja.
- Van piád?
- Tavaly óta nincsen, mondtam, hogy Zsófia elhagyott.
- Vigyek egy üveggel?
- Fogalmam nincs, mit mondtál, mert ingadozik a térerő.
- Kérdeztem, milyen italt vigyek.
- Most jóóóó, ne mozogj!
- Mindegy, odamegyek, szia, Süni.

*

Sajnos halványan emlékszem az alakjára, mert ép szemem a WC-ajtóra tapadt, de kezet fogtunk, és megkért, hogy egy noteszlapra véssem fel az elérhetőséget. Gyere csak, kis csalogányom! Atnézem az írásaidat, de először szüleid produktumára vagyok kíváncsi. Ha a külsőd szinkronban van a hangoddal, akkor mennybe repítelek, bár tériszonyom van. Milyen italról zengedezett? Remélem, nem alkoholistá. Cirka fél óra múlva szólalt meg a lakáscsen-gő. Úgy nyitottam ki a bejárati ajtót, hogy belépve a karjaimba lépjen. Mivel csak az egyik szemem ép, minden érzékszervemet felhasználom a látáskorlátozottság kompenzálására. Mercédesz, ahogy bekerült az aurámba, orrommal tapasztaltam, egy tele hamutartó fog képen nyalni. Ez egyben felülírta az elképzeléseimet.

- Szia, Zsó-fia! Nem hittem el a telefonban, hogy Duru Zsolt a neved. Elég hülyén hangzik, de hát az ajtóra is ez van kiírva.

- Apukámtól örökölted, ahogy a lúdtalpamat is. Ezek szerint nőtt az ázsióm a szemedben. Itt, az előszobában szabaduljál meg a topánkáidtól, mert nálam rend van, és szeretek a szobában a szőnyegen pihengetni.

- Egyedül élsz ebben a szép kőróban? Látom, még az ajtókilincsek is ragyognak. Fogd meg a táskámat meg ezt a flaskát, mert a cipőtelenítéshez szükségem van a kezemre!

Kezembe nyomta mindkettőt. Az előszoba levegője megtelt az elszívott bagó szagával. Kifejezetten boldogtalannak éreztem magamat, de tudtam, ezt a békát muszáj lenyelnem.

- Egyedül élek, de erről már tettem a telefonban említést. Nősülni szoktam néha, de házasságra csupán tavaly adtam a fejemet, ám a kiszemelt áldozat kiszatyrozott. Tudod, ő a Zsófia. Egyedül neveli a közös lányunkat.

- Nálunk is így van, csak nekem két fiam van. Hol talállok hamutartót?

- Nálam biztos, hogy nem.

- Nem baj, majd megoldom, te pedig csavarjad le a konyakos üveg tetejét!

Táskájából előhalászott pár spirálfüzetet, hanyagul az asztalra dobta őket. Úgy tettem, mintha nem hallottam volna meg az üveg nyitására vonatkozó felszólítását. Leültem szemben vele. Kezembe vettem az egyik füzetet. Beletemetkeztem gyors hantolással. Orromban éreztem a felém áramló cigarettafüstöt, majd hallottam, hogy reccsen az üveg tetején a kupak.

- Hol talállok poharakat?

- Nyugodtan fogyasszad üvegből, mert én nem mérgezem magamat alkohollal!

Biztos voltam benne, lemond róla, de tévedtem. Érdekes lett volna lefotózni, majd a fényképet elrettentő példaként közzétenni a neten. Egy negyven körüli nő, aki valaha szebb időket is láthatott, de ma már igencsak látszik a képesfelén, hogy részese volt pár csatajelenet-nek. Bal kezének ujjai között füstöl a cigi, jobb kezével szájához emeli a félliteres üveget, és mohón kortyolja az isteni nedűt. Még egyszer és utoljára átvillant az agyamon a lehetőség. Könnyíthetnék férfiúi vágyaimon, hiszen találva az alany, de szublimálódtak testemből a vágyak. Azt elfogadom, ha egy nő kultúráltn és mértékkel alkoholt fogyaszt, ám a cigaretta számomra kizáró ok. Mercédesz esetében a kulturáltság ismeretlen fogalom. Rövid volt a regény, a véleményem pedig magvas.

- Mercike, átfutottam a kisregényt. Érdekel a véleményem?

- Azért jöttem, hogy egy hozzáértő véleményét megtudhassam.

- Tartsál tiszteletben másokat, hogy téged is tisztelhessenek! Szeretem a könnyed stílust, ezt tapasztalhattad az író-olvasó találkozáson, de a telefonban is. Egy viccért nem megyek a szomszédba. Ám ez a lazaság, amit te domborítasz, visszataszító. Ha elmegy, napokig szellőz-

tethetek utánad, mert a textíliák átveszik a bagó szagát. Más vonatkozásban, te alkoholista vagy, amihez csak annyiban van közöm, hogy momentán az én otthonomat tekinted kocsmának.

- Félreértettem az udvarlásodat. Arra készültem, miközben véleményezed az írásaimat, lesz egy laza délutánunk együtt. Megvethetsz azért, hogy a boldogtalanságomat élvezeti szerekekkel próbálom kompenzálni. Szimpi voltál a sziporkázó humoroddal, erre haraptam rá. Ugyanakkor tény, kinőttem a gyerekkorból. Inkább véleményezed az írásomat!

- A könyv 1980-ban játszódik, ugye?

- Igen, pontosan.

- Akkor áruld el nekem, a szerelmesek hogyan hívogatják egymást mobilon? Hogy írhat a Dönci gyerek szerelmes e-mailt az arájának?

- Igaz, majd átjavítom levélre, a telefont pedig madzagosra.

- Na persze, a piacon hívja vonalas telefonon. Így gondoltad?

- Ne kötekedjél, igazad van. Nem baj, könnyen átjavítom.

- Ha a veled nem egyező nézetemet kötekedésnek tekinted, akkor ejtsük a témát! Arra sem időm sem energiám, hogy gyözködjek.

- Tudod Süni, miközben igazad van, a találásod lett idegen. Telefonon kedélyesen csevegtünk, majd beállítottam hozzád, bunkó viselkedéssel, mert úgy éreztem, nem kell megjátszanom magamat, aztán ez lett az eredmény, hogy lekezelően beszélsz velem.

- Nem vagyok pedagógus. Ami tény, óriási csalódást okoztál a viselkedésseddel. Külsőleg megütnéd a mércét, de életviteled miatt a lemenő ágba vagy.

- Ebben a lakásban minden a pénzről szól. Ehhez képest terítéken van, hogy elveszik a gyerekeimet és hónapokon belül lakásom sem lesz, mert nem tudom fizetni a költségeket, köszönhetően a kitűnő házasságomnak.

- Italra és cigarettára bezzeg van pénzed. Ami pedig ezt a lakást illeti, a tisztaság és a rend nem feltétlenül anyagi kérdés. Az, hogy nem fürdönadrágban fogadtalak, ahogy megígértem, hanem rendesen felöltözve, ez részemről tisztelet az érkező vendégnek.

- Ha telefonon nem hülyéskedtél volna velem, hidd el, eszembe nem jut a konyak.

- Az a nő, aki képes üvegből piálni, annak az alkohol napi szükséglet. Folytatom regényed analizálását. Úgy látom, itt nem szerelmesekről van szó, hanem szexuális partnerekről. Különbösen nem hivatkozna a fiú a lány hátsófelére állandóan, ráadásul ilyen szalonképtelen kifejezést használva.

- A segg miért szalonképtelen?

- Azokban a körökben, ahol üvegből isszák a konyakot biztos, hogy nem az, de szépirodalomban köztisztelettel használni meglehetősen primitív. Feltételezem, számtalan kifejezést ismersz a fenékre.

- Ez manapság benne van a köznyelvben.

- A szerelmem hátsó felét soha nem illelném ilyen ocsmányul. Udvarlás közben többször említeném a feszes, formás tomporát. Ám, ha egy gátlástalan fazon kikezdi vele, azt szívesen seggbe rúgnám.

- Igazad van.

- Mercike, te állítólag szerelemről írsz. Ehhez képest itt, a harmincadik oldalon olvasom: „Napok óta nem találkoztak, Döncinek nagyon tele voltak a tökei, és amikor a lány elment hozzá, ott, az előszobában nyomta be neki a ...”

- Igen, megint ezt a kifejezést használtam az adott testrészre.
 - Amennyiben ez a könyv szerelemről szól, megkérdezem, voltál már szerelmes, vagy csupán gyerekeket csináltak neked? Tudod, az író a neveket és a helyszíneket kitalálhatja, de valójában mindig magáról ír. Te úgy gondolsz, jobb a lányt hátulról, mint alulról?
 - Előbb szó volt róla, még nem akarnak gyereket.
 - Furcsa kivitelezése a családtervezésnek.
 - A lány szereti őt, és mindennel a kedvébe akar járni.
 - Akkor ez egy bolond lány, hogy önzetlenül feláldozza magát.
 - Én is ilyen vagyok, meg azok a nők, akiknek gyereket alkottál, kedves Süni, és egyedül nevelik fel.
 - Zsófia szép nő, nagyon bejött nekem. Neki pedig a pénzem. Mire eljutottam odáig, hogy a fejemmel gondolkodjak, megalkottuk a kislányunkat. Feleségül óhajtottam venni, de jött a feketeleves. Megelégszik ő a busás gyerektartással, én nem illek hozzá.
- Mercédesz ekkor felemelte az asztalról az üveget, hogy meghúzza, én pedig kivettem a kezéből, és visszatettem.
- Szeretném látni, hogy szenvedsz ital és cigi nélkül, mert többször nem fogsz nálam rágyújtani.
 - Ambivalens szituáció. Az a Süni, vagy Zsófia, akivel telefonon társalogtam, nagyon bejött nekem. Ha most is kedélyes lennél, eszembe nem jutna a konyak. Ám ezzel a megalázó szöveggel porig sújtasz, legszívesebben elbújnék szégyenemben, vagy elmenekülnék a szemed elől.
 - Nagyon szép a kézírásod. Elárulod, mit dolgozol?
 - Végzettségemet tekintve pedagógus vagyok, de nem magyarszakos.
 - Más területen tevékenykedsz?
 - Minimálbérért takarítok. De hagyjuk a nyomorúságomat! A kedves férjemnek köszönhetem, hogy kirúgtak az iskolából, és ez nem elég, nemsokára otthonom sem lesz.
 - Mióta alkoholizálsz?
 - Egyszerre kezdtem a második fiam születése után, azaz hét éve, a cigarettázással együtt. De nem szenvedélyem, csupán rögződött bennem, ha picit jól akarom érezni magamat, innom kell.
 - Milyen áldozatra lennél képes azért, hogy az életed ismét sínre kerüljön?
 - A gyerekeimen kívül mindenre. Ha megszabadulhatnék örökre attól a szeméttől, ha lenne egy önálló kis lakásom a gyerekeimmel és persze ismét taníthatnék, esküszöm az életemre, messziről kerülném az alkoholt meg a tüdőropit.
 - Mint tudod, vállalkozó vagyok. Bár igaz, elsősorban gyermekjátékok gyártásával és forgalmazásával foglalkozik a cégünk, azon gondolkodom, mi lenne, ha vállalkoznék az életed egyenesbe hozatalával? Miért nem kérdezed, mi lenne a fizetséged érte?
 - Már közöltem, hogy minden áldozatra képes lennék. Hát... konyakos üveg, te most maradsz itt az asztalon, nem igénylem többé a társaságodat - állt fel indulásra készen.

2014 június 6

Vége